

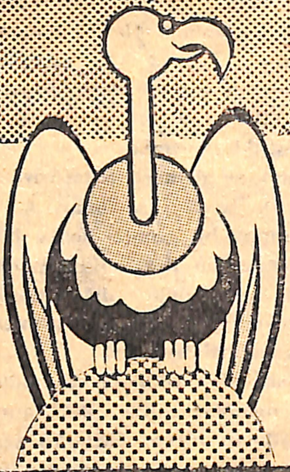
YAZ BİLÂNÇOSU

— Bu yaz nekadar yüzdün?...
— İki tüccar, üç milletvekili, dört senatör!...

Faal - 5530 - 150

Akbaba

SİYASİ MİZAH GAZETESİ

BAŞYAZARI :
Yusuf Ziya Ortaç

SAHİBİ :
Ergin Ortaç

YAZI AİLESİ :
Adnan Veli, Orhan Kemal, Rifat Ilgaz, Naci Sadullah, İlhan Selçuk, Selâmi Yurdatap, Şemsi Belli, Nimet Arzık, Necdet Rüştü Hüseyin Korkmazgil, Burhan Esen, Yaşar Özen Kenan Akıncı, Baba Oral Rauf Ulukut.

ÇEVİRGEN AİLESİ :
Vi Nû, Semiramis Aydınlık, Ergin Ortaç, Gülden Ortaç

KARİKATÜR AİLESİ
Necmi Rıza, Turhan Selçuk, Nehar Tüblek, Cafer Zorlu, Bülent Şeren, Mehmet Polat, Semih Balcıoğlu, Zeki Beyner, Burhan Solukçu, Şadi Dinççağ.

※

Yazı işlerini fiilen idare eden :
Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer :
Ercan Matbaası

Kapak baskısı :
Şaka Matbaası

※

Abone bedeli : Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllığı 100, altı aylığı 50 lira Uçakla gönderilmesi istenen abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.

Fiatı : 100 kuruştur.

İDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer caddesi, No. 8 - 10
Daire : 3.
Telefon : 22 18 11

İLÂN FİATI :
Kapak içi, santimi 20 lira, iç sayfalar 30 liradır

Cilt : 2 — Sayı : 60
19 Eylül 1962
YIL : 40

※

Bu gazete Basın ahlâk Yasasına uymayı taahhüt etmiştir

Eller ve Yumruklar!

İHTİLÂLİN tok sesi, radyolardan milletin kulağına ne söylemişti?..

«Kardeş kavgasına son vereceğiz...» «En kısa zamanda seçimleri yapacağız...» «Memleket kaderini halkın iradesine teslim edeceğiz...»

Sonra?.. Silinecekler, milletin kalbinde birer adsız kahraman olacaklardı... Değil mi?

Asker, kışla kapısından ilk adımı politikaya atarsa böyle düşünür: Böyle saf, böyle temiz, böyle iyimser...

Onlar da, 27 Mayısın ilk güneşi doğarken radyoda, gönüllerini dile getirmiş, böyle konuşuyorlardı...

Bunu nasıl yapacaktılar?..

Akıllarına ilk gelen Üniversite oldu: Hürriyet uğruna bir çocuğunu şehit vermemiş miydi Üniversite?.. Demokrasi uğruna başı polis copuyla yaralanmamış mıydı ihtiyar rektörün?.. Hayatın «En hakikî mürşid» i ihtilâlin de mürşidi olacaktı elbet!

Ama mürşitler o kadarla kalmamıştı ki?.. Düzenli günler içinde kış uykusuna yatanlar, güneşi görünce uyanmış, ihtilâlciler çevresine kayıvermiştiler.

Gün görmüş İnönü'nün dikkatinden kaçar mıydı bu?.. Kaçmazdı şüphesiz!.. Memleket idaresini otuz yıl elinde tutmuş, en temelli parti C.H.P. nin kuşkusunu uyandırmaz mıydı bu?.. Uyandırırdı şüphesiz!.. Ama, sayın İnönü de, tecrübeli partisi de olaylara uzaktan seyirci kalmayı yarınları için daha uygun, daha kârlı buldular... Özel çıkarları, kendi sanılarınca, bu toy ihtilâlcilerin de ortadan çatlamasında, birbirine düşmesinde ve yıpranmasındaydı elbet!

İhtilâlciler ne yaptı?..

Gideceğiz diye millete söz vermiştiler. Gideceklerdi. Gitmeye kararlıydılar...

Ama hem gitmeye kararlıyız diyorlardı, hem de ancak gitmemeğe kararlı insanların girişecekleri çetin işlere, sarsıntıları sosyal bünyemizde yıllarca sürecek işlere girişiyorlardı.

«Kardeş kavgasına son vermek», «Kısa zamanda seçimlere gitmek», «Memleket kaderini vatandaşın iktidara getireceği çoğunluğa teslim etmek» için bir ihtilâl yapmıştılar... Memleketin savunma gücünde, kültür yapısında, sosyal varlığında reformlar yapmak için değildi bu ihtilâl!

Öyleyse sekiz bin subayı, üstünkörü bir incelemeyle ordudan koparmaya, emekliye ayırmaya ne hakları vardı?..

En az sekiz bin aileyi yüreğinden yaralayan bu işlem azmış gibi, selâhiyetsiz ellerini bir de Üniversiteye attılar: Yürz kırk yedi ilim adamı, ayıp ötesi fısıltılarla gizli gizli suçlandırılarak kürsülerinden koğuldu!

Gün görmüş İnönü, otuz yıl memleket idare etmiş C.H.P. bunun da dilsiz seyircisi oldu!

C.H.P., elliden altmışa kadar geçen on yıl içinde, nasıl ana muhalefet, İnönü nasıl baba lider olmadıysa, ihtilâlden sonra da, kendisi gibi asker ocağından yetişmiş çocuklarına karşı da duygusuzluğun zırhlarına bürünmüş, ana da olmamıştır, baba da!

O büyük kafanın küçük hesapları nasıl bir sonuç verdi, görüyorsunuz: Üniformaları, sırtlarından derileri yüzülürcesine alınan nice ihtilâl emeklileri, şimdi A.P. kadrosunda C.H.P. nin karşısına dikilmiştir.

1946 dan sonra, kahvelerine, camilerine, mezarlarına kadar ikiye bölünen memleket, 27 Mayısta yeniden kardeş birliğine, kardeş bütünlüğüne kavuşabilirdi. Bir jestle.. Bir küçük, ama candan, ama gönülden jestle: Yere serilen, yürekleri ezik, içleri yaralı, aldanmış, aldatılmış, suçsuz milyonlara el uzatarak...

Bu el, onlara değil, geçen on yılın hıncıyle, ihtilâlin kulağına suçlu isimler fısıldamak için telefonlara uzandı!

«Baş düşünür, kalp bulur» derler... Büyük partimiz C.H.P. ye bir de kalbi olduğunu nasıl düşündürsek?.. Çektiklerimizin ikinci nedeni budur... Üçüncüsü de var!

Yusuf Ziya ORTAÇ

Köfte!

İzmir'in seyyar köftecileri, C.H.P. li İzmir milletvekili Necip Mirkelâmoğlu'na gönderdikleri bir mektupta belediyeyi şikâyet etmişler.

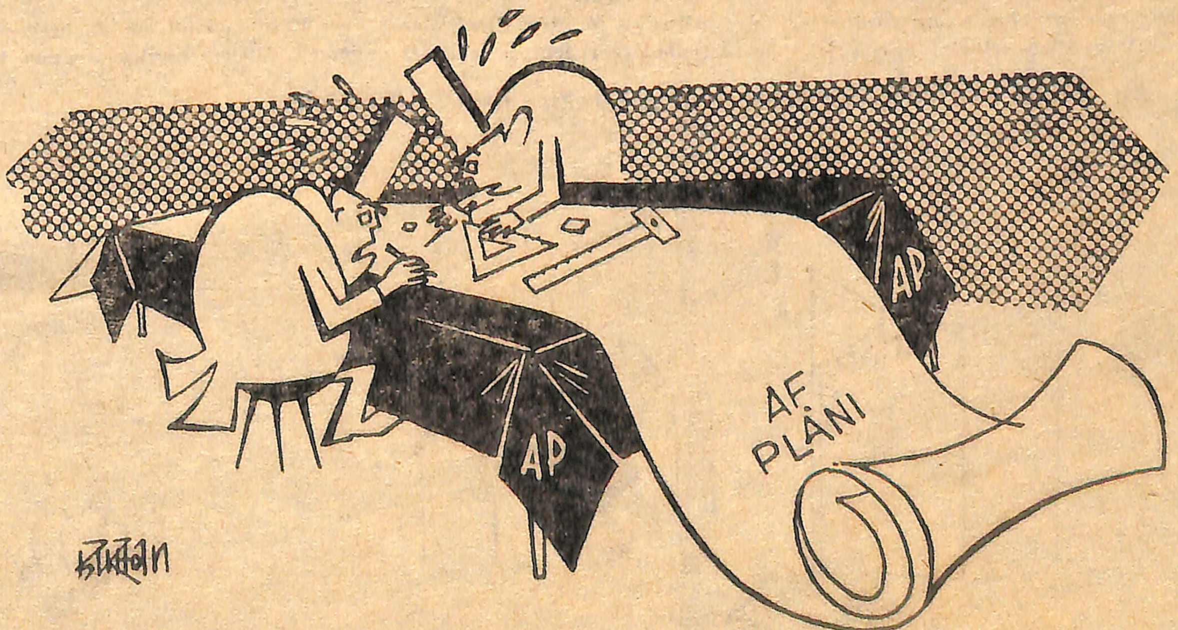
Mektup şöyle başlıyormuş:

«Muhterem meslektaşımız!»

İnsan bunu görünce «Allah Allah, diyor, İzmir köftecileri mebus mu? Politikacı mı? Yoksa toptan C.H.P. li mi?..»

Hayır, hiçbiri değil... Mektubu okuyunca anlıyoruz ki, sayın milletvekili, seçilmeden önce seyyar köfteci imiş!

Hay köftehorlar hay!..

Plânlı çalışma devrine girdik!

dümbüllü İSMAİL İLE Rauf Ulukut

— Merhaba İsmail efendi!

— Oooo, merhaba beyim.

— Nasılsınız?

— Allaha şükür! Siz nasılsınız?

— Hamdolsun, biz de geçinip gidiyoruz.

— Nereye yahu, daha şimdi geldin.

— Ne, nereye?

— Gidiyoruz, dedin de.

— Yok canım, bir yere gittiğimiz filân yok. Bu, lâfın gidişatı.

— Sorma birader gidişatı ben de beğenmiyorum. Bu kadar trafik işaretleri dururken, ne demeye ters yoldan gideriz.

— Ne trafiği, ne ters yolu Dümbüllü?

— Öyle ya yahu, Çemberlitaş'a gitmek için Divanyolu dururken Türbe'ye sapmağa ne lüzum var.

— Neyse bırakalım bunları da, biraz da havadan, sudan bahsedelim.

— Havadan bahsedelim ama, su ya dokunmıyalım. Rahmetli anamın bir sözü vardır. Suya, sabuna dokunma, etliye sütlüye karışma diye. Ana sözüdür, dinlerim ben!

— Yani suya dokunursan ne olur?

— Aman beyim, ne olmaz ki? «Vay sen Belediyenin işine burnunu sokarsın ha» diye, bu sefer Belediye memurları Tiyatro rüsumunu arttırmaya filân kalkar. Neme lâzım...

— Yok devenin başı.

— Vallahi, devenin başı mı, tekenin sakalı mı, kedinin bıyığı mı, neyse ne, ben zülfiyara dokunacak lâflardan korkarım!

— Öyle ise ağzını hiç açmaman icap edecek...

— Bak bunda haklısın. Geçen gün şöyle bir esniyeyim diye ağzımı açacak oldum, az daha takma dişlerimi bir acıkgöze kaptırıyordum!

— Hay Allah iyiliğini versin İsmail efendi, ne kadar da lâtifeyi seviyorsun...

— Sus... Hanımla aramı mı açacaksın benim?..

— O niye o?

— İşin içine lâtifeyi karıştırdın mı evde ağzımın tadı bozulur birader. Geçenlerde hanımın yanında biri «Lâtife de uğradı» dediydi. Bizim hanım tutturdu: «Kim bu Lâtife?» diye. Matbaacı Lâtif olduğunu anlatıncaya kadar akla, karayı seçtim.

— Neyse bırakalım bunları da İsmail efendi, şimdiye kadar hayatta en çok hayret ettiğin şey nedir, söyler misin bana?

— Söyliyeyim birader. Meselâ herkes İstanbul şehri için, güvenilmez, kalleş, ırz düşmanı, namus düşmanı bir şehirdir, der durur. Halbuki o gafillerin şu hakikati görememelerine şaşar, dururum. Bu şehir nasıl namussuz olur, birader. Doğdum, büyüdüm, öleceğim, «Kız Kulesi» hâlâ bekâretini muhafaza ediyor! Şöyle dedikodu bile olsa bir günden bir güne de «Kadın Kulesi» yahut «Dul Kulesi» diye bir lâkırdı işittiniz mi? Hâlâ herkesin ağzında «Kız Kulesi!»

— Bravo İsmail efendi. İstanbullu bir hemşehri olarak gerek sizi, gerekse kendimi tebrik etmek isterim. Şimdi biraz da, sizin mesleğe ait hususlardan söz açalım. Allah size uzun ömür versin. Meselâ şu orta oyunu, Kavuklu Hamdi ve Küçük İsmail efendilerle, daha sonraları da birçok meşhur sanatkârların himmetiyle halkın yüzünü güldürmüş ve zamanımızda da tek temsilcisi olarak sizi karşısında bulmuştur. Ne dersiniz, şimdi yeni, yeni yetişenlere rastlıyor musunuz?

— Bilhassa akşam üzerleri çok oluyor. Vapurların kalkma saatleri oldu mu, tabanları kaldıran yetişiyor... Şaka bir tarafa, maalesef bu meslek de bizimle birlikte gidecek. Bugün, yarın bir gözümüzü kapadık mıydı «Aaaa İsmail efendi de gözünün birini kaybetmiş» diye bize yutturmacaya kalkarlar. Onun için iyisi mi dişimizi sıkıp dayanıyoruz.

— Sahi ne olacak?

— Ne, ne olacak?

— Siz giderseniz?

— Bana ne yahu?.. Onu alacaklılarım düşünsün!

— Peki... Şu Vostok 4 e ne demeli?

— Kerata dişini sık da beşe geç demeli. Elâlem nerdeyse ortayı bitirecek, tembelliğinden utan dı bir iyice haşlamalı. Ah bu zamane çocukları...

— Canım bu çocuk değil, Amerikalılarla Rusların feza yarışması için fırlattıkları gemi...

— Yahu ne demeye fırlatıyorlarmış. Hurda ise bize satsınlar.

— Efendim bu gemiler senin bildiğin gemilerden değil. Bunları bir taraftan Amerikalılar, diğer taraftan Ruslar öbür yıldızlara gitmek için havaya fırlatıyorlar.

— Allah akıl, fikir versin, dünyaya sığamadılar galiba. Peki ama anlıyamadığım birşey var. Ya sen karıştırıyorsun, yahut ben yanlış anlıyorum... Gemi fırlattılar, diyorsun. Bir kere gemi fırlatılmaz, yüzdürülür, bu biiir... İkincisi: Tutuyorsun yıldızlara diye cümlenin sonuna bir lâf oturtuyorsun. O zaman da fırlatılan gemi değil, uçak olması lâzım, bu da ikiii...

— Ha bak İsmail efendi, havaya fırlatılan bu cisimlere feza gemisi, diyorlar.

— Hay Allah müstahakını versin. Öyle ya canım, keyiflerinin kâhyası mıyız? Canları ister, bu sefer de denizin dibinde uçak uçururlar!

— Anlaşılan bugünlerde sen hiç gazete okumuyorsun...

— Nasıl okuyayım birader. Mübarekleri sekiz sahife yaptılar. Bir tanesini okuyup bitirinceye kadar, aradan bir hafta geçiyor. Demek ki daha bu gemili gazetelere sıra gelmemiş!

— Neyse, bir gün sıra onlara da gelir inşallah!.. Maşallah işiniz yolunda, dünyalığınız yerinde!

— Allaha çok şükür dünyalığımız yerinde... Yalnız dünyalığımız yerindeyken, ahretten de bir ufak arsacık parselletsek fena mı olur yani? Malûm a dünya malı, dünyada kalır, derler. Hiç olmazsa ahrette de bir yerimiz olursa, çoluk çocuğumuzu orada da namerde muhtaç etmeyiz!

— Yahu ne oluyorsunuz, bakıyorum sözü döndürüp dolaştırıp öteki tarafa intikal ettiriyorsunuz. Durun bakalım, daha siz çoook pabuç eskitirsiniz!

— Al hayırlı dostu da otur aşağıya... Kunduracılarla ortaksın galiba! Ne demeye bana pabuç eskittiriyorsun? Ağzından tadı tuzu yerinde bir cümle dökülmez mi be Allahın kulu? Kuzum senin dilinin altında bir bakla var ama, ben daha henüz anlıyamadım. Senin niyetin bana bir şeyler söyletmek.

— Merak etme, söylettim bile...

— Söylettin mi? İnşallah ters bir lâf etmemişizdir. Peki ama be müslüman, beni durup dururken konuşturmaktan maksadın ne?

— Bizim işimiz bu...

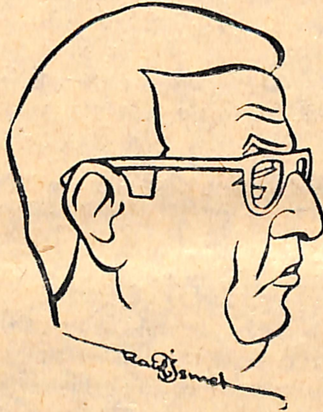
— İşin mi bu? Müstantik filân mısın?

— Hayır, gazeteciyim!

— Gazeteci mi?.. Eyvah, yandım desene...

— Neden yanıyorsun?..

— Eeey, meşhur kelâmdır: «Keçi derisinden post olmaz... Gazeteciden dost olmaaaz!..»

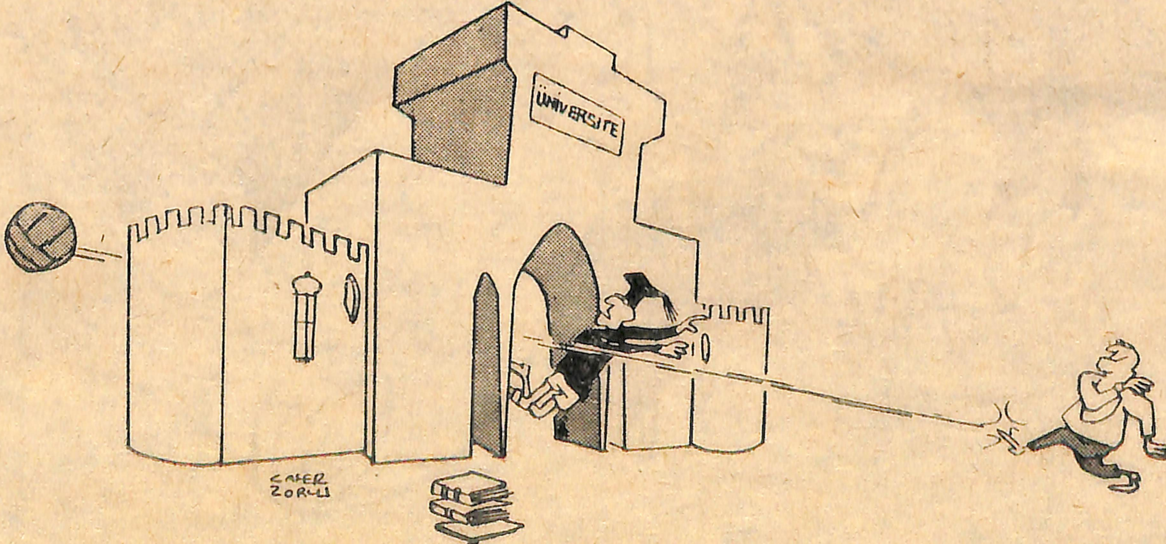
Rauf Ulukut

Hem yazar, hem çizer, hem sahne sanatçısı Rauf Ulukut Akbaba yazı ailesine bir röportaj serisiyle katılıyor.

Bu seride, en sevdiğiniz tiyatro, sinema, ses sanatkârlarımızın zarif ve neşeli konuşmalarını büyük bir zevk ile okuyacaksınız.

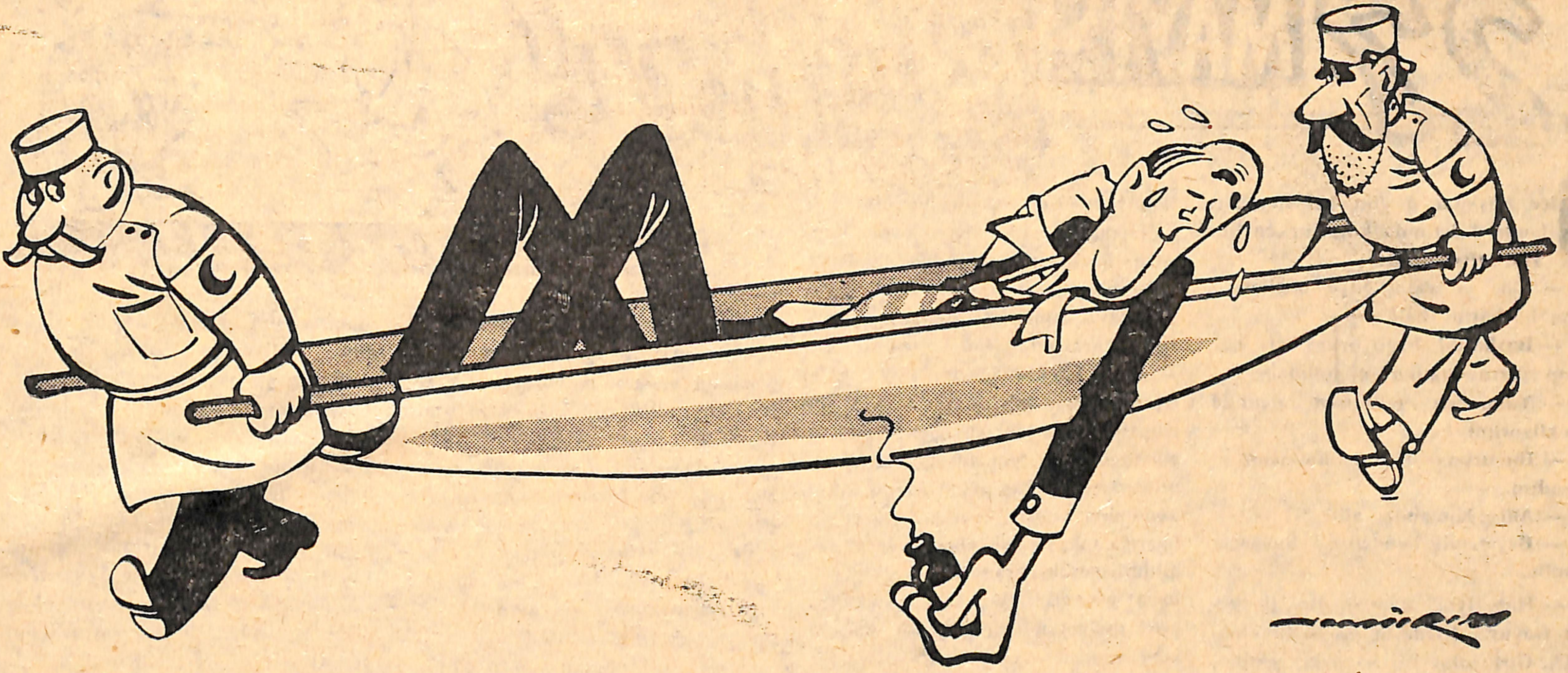
*

Bir yetkili: «Futbolu Üniversiteye de sokacağız» dedi. (Gezeteler)

— Gooool!

Amerikalı turizm uzmanı dün şehrimizdeki umumî helâları tetkik etti. (Gazeteler)

YAZISIZ!

Sevgili dinleyiciler, aziz okuyucular!.. Akbaba stüdyolarının mikrofonu yine karşınızda, yine huzurunuzda!.. Ama bu haftaki programımız, eski konserlerimize nisbeten daha değişik, daha canlı ve daha renkli!..

Bu haftaki programımızın birinci özelliği aktüalite dünyasının birinci sınıf yıldızlarının toplu halde stüdyomuzda bulunmaları ve konserimize katılmakla yetinmeyip, katılan arkadaşlarını da ilgi ile takip etmeleridir. Programın ikinci özelliği de bu as sanatçıların huzurunuza —gerdeğe hazırlanmış damatlar gibi— en şık ve en câzip giyinişleri ile çıkmış olmalarıdır.

Stüdyomuz şu ânda tamamen dolmuş vaziyette... Mikrofonun tam yan tarafına isabet eden bütün kadife koltuklar, ünlü politika yıldızlarımız tarafından işgal edilmiş durumda. Sol başta, boynunda ipek kaşkolu, sırtında buvanlı lâcivert rob dö şambrı, bembeyaz saçları ile tatlı bir âhenk yaratan İsmet İnönü... Beri tarafta kısa pantalonlu, beyaz spor gömlekli, dudaklarındaki sigarasının dumanı salonda elipsler çizen Fuat Köprülü.. Biraz daha beride general üniforması omuzlarında pırıl pırıl ışıldayan Gümüşpala.. Yanı başında şalvarının peyikleri yerlerde sürünen, sırtı abalı, ayağı çarıklı Kasım Gülek... Gülek'in berisinde hâki külot pantalonlu, lâcivert ceketli, çizmeli, uzun boylu bir babayiğit: Osman Bölükbaşı... Biraz ötede Ekrem Alican... Sağ baştaki koltukta Alpaslan Türkeş... Yanında Talât Aydemir.. ve sıra ile Hasan Dinçer, Nihat Erim, Sıtkı Ulay, Cevdet Sunay... Ve karşı tarafta askerlerden ve sivillerden ibaret büyük bir kalabalık.

Programa başlanmak üzere sevgili dinleyiciler!.. İşte yan taraftaki kapılardan biri açıldı.. Üstünde «İktidar» yazılı ipek tuvaleti yerlerde sürünen, pek tatlı, pek şirin, pek çekici bir gelinlik kız, yavaş yavaş babasıyla beraber mikrofona doğru yaklaştılar... Mikrofonu, «İktidar» isimli gelinlik kızla babasına bırakıyoruz, aziz dinleyiciler: (Babası, kızına her seslenişinde eliyle oturanlardan birini işaret etmekte ve genç kız da alıcı gözlerle işaret edilen adayı süzdükten sonra cevap vermektedir)

— Kızım seni Ragıb'a vereyiiiim mi?
— İstemem babacığım, iiiiistemeeeeem!
O bir Gümüşpala,
Gidiyor dört nala!
İstemem babacığım, iiiistemem...

— Kızım seni Osman'a vereyiiiim mi?
— İstemem babacığım, iiiiistemeeeeem!
O bir Bölükbaşıdır,
Bana odun taşıtır!
İstemem babacığım, iiiistemem...

— Kızım seni Ekrem'e vereyiiiim mi?
— İstemem babacığım, iiiiistemeeeeem!
Onun adı Alican,
Vermez bana heyecan,
İstemem babacığım, iiiistemem...

— Kızım seni Hasan'a vereyiiiim mi?
— İstemem babacığım, iiiiistemeeeeem!
Onun adı Dinçer,
Modası tez geçer,
İstemem babacığım, iiiistemem...

— Kızım seni Talât'a vereyiiiim mi?
— İstemem babacığım, iiiiistemeeeeem!
Onun adı Aydemir,
Verir her gün bir emir,
İstemem babacığım, iiiistemem...

— Kızım seni Nihad'a vereyiiiim mi?
— İstemem babacığım, iiiiistemeeeeem!
Onun adı Erim,
Korka korka severim,
İstemem babacığım, iiiistemem...

— Kızım seni Kasım'a vereyiiiim mi?
— İstemem babacığım, iiiiistemeeeeem!
Onun adı Gülek,
Ağzında dili kürek,
İstemem babacığım, iiiistemem...

— Kızım seni Sıtkı'ya vereyiiiim mi?
— İstemem babacığım, iiiiistemeeeeem!
O bir Sıtkı Ulay,
Derdi değil kolay,
İstemem babacığım, iiiistemem...

— Kızım seni Türkeş'e vereyiiiim mi?
— İstemem babacığım, iiiiistemeeeeem!
Alır Taşkent'e göçer,
Kafatasımı ölçer,
İstemem babacığım, iiiistemem...

— Kızım seni İsmet'e vereyiiiim mi?
— Bilmem ki babacığım, biiiilmem ki!
O bir İsmet İnönü,
Belli olmuyor yönü,
Bilmem ki babacığım, biiiilmem ki!..

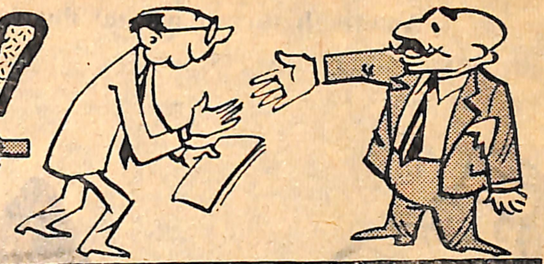
— Kızım seni Ordu'ya vereyiiiim mi?
— İstemem babacığım, iiiiistemeeeeem!
O benim canım,
O benim kanım,
Duysam da ona meyil,
O benim kocam değil,
İstemem babacığım, iiiistemem...

— Kızım seni Millet'e vereyiiiim mi?
— İsterim babacığım, iiiisteriiiim!
Millet beni sever,
Hemen beni ever!
Ben Millet'e varmazsam,
Anam dizini döver..
İsterim babacığım, iiiisteriiiim!..

Sevgili dinleyiciler, aziz okuyucular!.. İktidar adlı gelinlik kız, şu anda stüdyomuzu çınlatan alkış sesleri arasında Millet'le elele, kolkola mikrofon başından uzaklaşmaktadır!.. Dâmatla gelinin şu ândaki tatlı muhabbetinin, yaşadığımız günlük hayat gerçekleri içinde de devam etmesi dileği ile programımızı kapıyor ve hepinize mutluluklar temenni ediyoruz.

Hoşça kalınız!..

27 MAYIS Ruhu!

adnan veli

İlçe Başkanı o gün epi heyecanlandı. Telefonda konuşurken bile sesi titriyordu:

— Alö, santral... Niye bağlamadın başkâtibi hâlâ?..

— Başkâtibi bağlıyorum, siz cevap vermiyorsunuz efendim...

— Yahu ben telifonun ucunda bekliyorum be..

— Buyurun öyleyse, konuşun efendim...

— Alö.. Kimsiniz, alö?..

— Beyefendi bendeniz Başkâtip Salih...

— Hah, iyi... Ben de ilçe Başkanı Gayur... Nirdesin be Salih efendi?.. Gırk yılın bir başında, senden bir iricada bulunduk, ona da boş virdin besbelli. Hani bana bir nutuk yazacağdin?..

— Nutuk hazır beyefendi... Üç gecedir onun üstünde çalışıyorum zaten...

— Benim okuyacağım nutuk hazır mı şincik?..

— Hazır tabiî efendim...

— Gardeşim madem nutuku hazır ittin, niye habar virmedin bu zahata gader?.. Ben bunu yarınacak nasıl hecelerim de ondan sonra da su gibi okurum?..

— Harflerini büyük büyük yazdım başkanım...

— Macüskül yerlerine de macüsküleri godun mu?..

— Koydum efendim... İsterseniz size bir defa okuyayım...

— Oku da, telifonda olmaz... Galk gel burıya beş dakkalığına...

— Şimdi mi geleyim efendim?..

— Helbette şincik... Vakit galdı mı ki?.. Yarın bu nutuk okunacak...

— Peki öyleyse, geleyim efendim.

— Hadi, bekliyorum, gel...

Gayur bey telefonu kapadıktan sonra yüzünde bir gülümseme dolaştı. Adana'nın büyük tüccarlarından fabrikatör Yaşar Baltutan'a kasabanın fahrî hemşerliliği verilecek, bu sebeple bir tören yapılacak, Belediye Başkanının konuşmasından sonra da İlçe Başkanı Gavur bey de bir nutuk söyliyecekti. İlçe başkanının okuyup yazmışlığı fazla olmadığı için, kendisine iyi bir nutuk hazırlamasını Başkâtip Salih efendiden istemişti. Başkâtibin kaleminden bal damladığı, kasabada herkesin bildiği bir gerçekti. Hatta Kaymakamın gazetelere yolladığı tekziplerin hepsini Başkâtibin yazdığı bile söyleniyordu. O bakımdan Gayur bey, yarın yapılacak törende okuyacağı nutku ona hazırlamıştı. Eğer kendisi, nutku okurken bir falso yapmazsa, hele söylediği sözler bir de Anadolu Ajansına duyuruluverirse, İlçe Başkanının önümüzdeki seçimlerde mebus olmaması için hiç bir sebep kalmazdı. Kendini, ister istemez mebusluğun tatlı hayallerine kaptırdı. Seçimleri kazandığı takdirde Ankara'ya gidip tekrar otomobille kasabaya döndüğü zaman, hemşerileri tarafından nasıl coşkun bir sevgiyle karşılanacağını hayal etti. Otomobilden inip çarşı içinde yürümiye başladığı vakit, her zaman gördüğü, çok iyi tanıdığı dostları, ahbapları dükkânların önüne çıkıp kendisine selâm verecekler, o da başıyla onlara mukabele ederek ve gülümsiyerek çarşıyı bir baştan bir başa geçecekti. O akşam Belediye, yeni mebusun şerefine bir de akşam yemeği verecek, bu ziyafete belli başlı zenginler ve tüccarlar da çağırılacak, bu sayede Gayur bey onlarla sıkı fıkı iş münasebetlerine de girebilecekti.

Bu tatlı düşünceler içinde yuvarlanıp giderken, odanın kapısı vuruldu. Gayur bey, sıçrıyarak kendine geldi:

— Buyur...

Odadan içeriye Başkâtip Salih efendi girdi. Gayur bey ayağa kalktı:

— Nirde galdın gardaşım?.. Merak ittim.. Buyur şöyle, otur bakalım...

Salih efendi ezile büzüle iskemlelerden birine ilişti:

— Hazır ettim efendim, hepsi hazır...

— Hamasî olsun demiş idim, hamasî goydun mu içine?..

— Biraz hamasî koydum, biraz siyasî koydum, biraz da iktisadi koydum.

— Yaşa Salih efendi gardaşım, içtimaî de goydun mu?..

— İçtimaîsini az koydum, fakat ahlâkîyi epicene koydum...

— Öyleysem, ahlâkîyi biraz azalt, iktisadîyi çoğalt...

— Peki efendim... İsterseniz ben size bir defa okuyayım nutku, beğenmediğiniz yerler olursa, söylersiniz, düzeltirim...

— Peki, oku... Emme ellerini, gafanı oynatmasını da ayni yap ki, onları ezberimde dutayım...

— Yapayım efendim... İlkin kürsüye çıktınız, başınızla ahaliyi bir defa selâmlarsınız...

— Orasını biliyoruz helbet... Sen de bizi eşşek sandın besbelli... Bunca zamandır particiyim ben... Ahalinin nasıl selâmlanacağını bilmem mi ki?..

— Estağfurullah... Bilirsiniz ama, bir defa söyliyeyim dedim.

— Sen selâmını bırak da okumasına bak...

— Okuyayım efendim.

«Çok sayın misafirlerimiz, muhterem dâvetlilerimiz, değerli arkadaşlarımız ve sevgili vatandaşlarımız...

Size bu gün bu kürsüden hitap ederken ne kadar heyecanlı ve içten gelen duygularla dolu olduğumu ifade ederek sözlerime başlamak istiyorum. Burada, memleketimizin büyük şahsiyetlerinden ve değerli iş adamlarından Sayın Yaşar Baltutan'a fahri hemşerilik pâyesi verilirken, bu fırsattan istifade ederek memleketimizin umumî manzarasını çizmeyi de bir vicdan borcu biliyorum... Vicdan borçları, mutlaka yerine getirilmesi gereken borçlardandır. Bunun yanında ahlâki borçlarımız da vardır elbet... Biz bu borçları her zaman ödemiye âmâde bulunmaktayız...»

— Hişt, Salih efendi.. az dur.. O gader borçları garıştırma... Bu nutku Angara radyosu da okuyuvirirse, Amerikan olsun, Alaman olsun «Bunların fazla borcu varmış» diyerekten bize borç virmezler...

— Hayıııır, anlamadınız... Bu dediklerim vicdan ve ahlâk borçlarıdır... Yani bunlar bonoya bağlanmaz...

— Olsun... Borcu garıştırma sen.

— Peki efendim, devam edeyim:

«Özel teşebbüsün cennet haline getirdiği bu memleketimizde büyük fabrikatörlerimizden Yaşar Baltutan'a 27 Mayıs Devriminin prensipleri dahilinde fahri hemşerilik beratını sunarken ne kadar iftihar ettiğimizi anlatamam...»

— Dur Salih efendi. «İftihar» dirken, f yi eyicene belli ettin mi?

— Ettim.

— Hah... Çünküm ben onu yağnışlıkla intihar deyi okuyuverirsem, ayıp olur...

— F yi büyük yaparım beyim...

— Yap ya.. Oku bakalım..

— «Bu gün memleketimizin en önemli dâvâlarından birisi de telefoncu sayın bayan Aytendir. Bu kıza, âmme vicdanı dahilinde ve 27 Mayıs ruhu içinde yuh deriz!..

— Yuh dirkene gaç dene u goydun?..

— Bir tane...

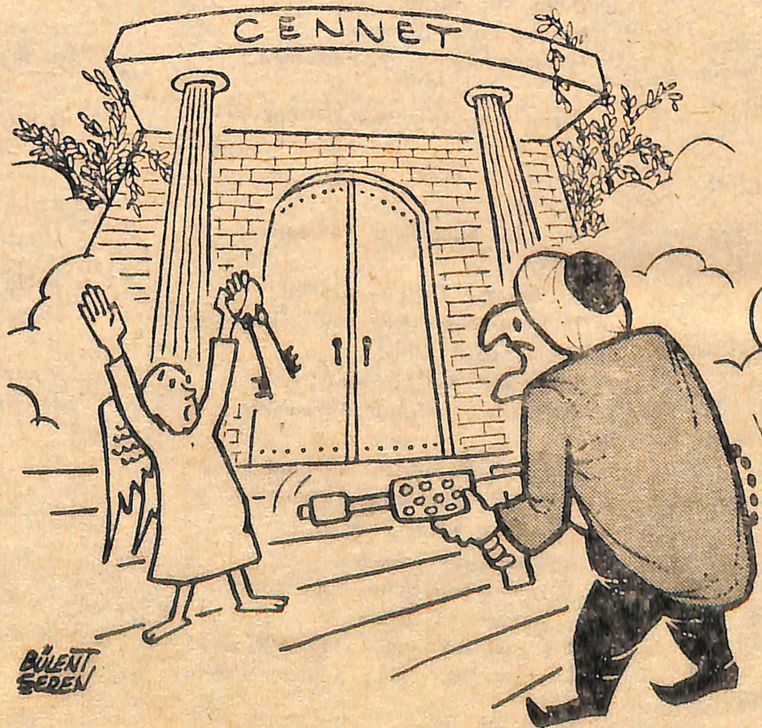
— Ben onu üç yaparım...

— Siz bilirsiniz efendim?..

— Oku...

— «27 Mayıs ruhuna bağlı olaraktan gelişen ticaretimiz ve özel teşebbüsümüz sayesinde Yaşar Baltutan gibi nice zenginlerimizin vatan sathında büyük eserler yaratmasını ve fakir halkımızı yevmiye ile çalıştırarak onların da geçimlerini sağlamasını candan dileriz. Halka hizmet hiçbir zaman akıldan çıkarılmamalıdır arkadaşlar. Bizim zenginlerimiz, halka hizmet etmek için hükûmet tarafından vazifelendirilmiş hamiyetli kimselerdir. Allah onları başımızdan eksik etmesin.. Kendi evlerinden ve köylerinden, insan haklarına aykırı olarak sürülen ağaların tekrar memleketlerine geri gönderilmeleri, 27 Mayıs prensiplerinden kuvvet alarak gerçekleştireceğimiz bir memleket derdidir. İnsanlığın iztirap çekmemesi için gece gündüz çalışan ve didinen bu a-

Gangster Necdet Elmas kendini dine vermiş. (Gazeteler)

— Ver ulan şu cennetin anahtarlarını!

ğaların sürgün edilmesi 27 Mayısın ruhuna aykırı olup bunları biran önce memleketlerine yollamalıyız...»

— Dur Salih Efendi.. Sen bu 27 Mayısı çok kullandın..

— Ama beyfendi siz söylememiş miydiniz 27 Mayısı ağzımdan düşürmiyeyim diye?..

— Didim emme, ben esas başga düşünceyinen söyledim. Hani tetbirler ganunu diyerekten esgi demokrata garşı bir ganun var ya.. İşte o ganuna garşı bir perde olsun deyi öyle didim.. Genelbaşganlığın bir tamimi vardır bize.. Tamimde dir ki «Esgi Ednan Menderes ve saireyi sevip de onun hakkında gonuşarak her türlü naneyi yiyenler ve ardından ağlayanlar, mütteyi umum tarafından yakalanmamak için 27 Mayıs ruhunu sevdiklerine dair lâflar idip, 27 Mayıs ruhuna sadık galarak, eski demokratları göklere bile çıkarmalarında hiçbir mahzur yoktur» deyi yazılıydı..

— Evet ama..

— Aması, maması yok bunun Salih efendi.. Ben o 27 leri 26 yapcem..

— Olmaz ki beyfendi..

— Canım niye olmasın?.. 27 yerine 26 demek, bir lümere farkeder. Sen temsil gaç lümere gömlek giyersin?..

— 39 beyfendi..

— Eh, 39 yerine 38 geysen ne olurmuş sanki?..

— Peki siz kaç numara gömlek giyiyorsunuz?..

— Ben de 39..

— Peki, şimdi size 39 numara gömlek yerine 29 numara gömlek giydirecek olurlarsa ne yaparsınız?..

— Boğulurum yahu..

— Hah işte, onu söylemek istiyordum.. Mayıs'taki o bir numara, gömlekteki on numaraya karşılıktır. 27 yi 26 yapmıya kalktınız mı, boynunuzun numarası da 39 dan 29 a iniverir..

— Yaniya 27 Mayıs'a dokunmıyalım mı?..

— Dokunmıyalım beyfendi.. Çünkü 27 Mayıstan zaten bir zarar gelmiyor. Şimdiki zamanda herkes «27 Mayıs'a bağlıyız» diye nârayı atıyor. Arkasından her haltı da yiyor. 27 Mayısa lâkırdı söylemedikten sonra her şeye izin var..

— Peki öyleyse, 27 Mayıs galsın.. Üst yanını oku bakalım..

— «Morrison Şirketinin memleketimize ve işçi kardeşlerimize yaptığı büyük hizmetlere gelince.. Amerika gibi yerden kalkıp da buraya para getiren insan, şimdiye kadar görülmüş şey değildir. Türk işçisinde sadakat duygusunu uyandıran ve hizmet aşkını kamçılayan Amerikan şirketi...»

— Dur Salih efendi.. Amerikan şirketinin kamçısını çıkar oradan..

— Niye beyfendi?..

— Kamçı lâfını sevmedim ben..

— Beyfendi kamçıyı çıkaracağımıza başına 27 Mayıs ilâve ederiz, mesele kalmaz..

— Ha, o zaman olur.. Emme bu 27 Mayıstan da bıktım ben..

— Niçin beyfendi?..

— Öyle ya her lâfın başında 27 Mayıs..

— Beyfendi, siz hiç endişe etmeyiniz.. Bendeniz hepsini hesapladım. Ben 27 Mayıs dedikçe siz pireleniyorsunuz.. Ama dikkat buyurdunuzsa ben hiçbir zaman 27 Mayıstan bahsetmiyorum. 27 Mayıs ruhundan bahsediyorum. Yâni 27 Mayıs sizlere ömür vefat ettiği için biz ancak onun ruhuyla aksata ediyoruz. Ârif olan bunu anlar beyfendi..

— Hay Allah senin iyiliğini versin Salih Efendi.. Bunu önceden ağnatsana. Sen 27 Mayıs didikçe benim yüreğim cız idiyor. Mevtânın ruhu disene şuna..

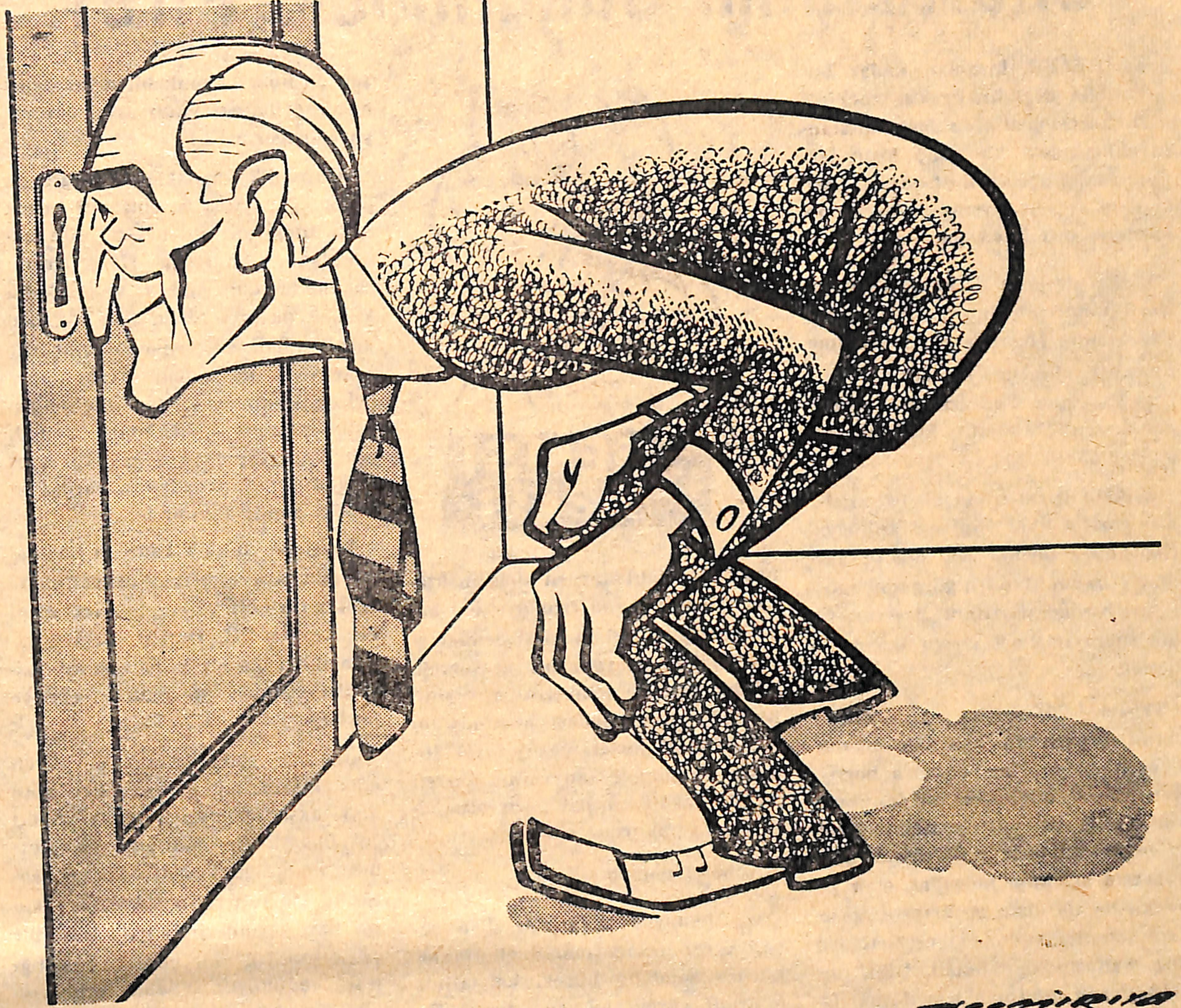
— Onu demiye getiriyorum zaten efendim...

— Şincik gel seni bir sefer alnından öpeyim.. Bu melmekette senin gibi başkâtipler oldukça bu melmeket batmaz gardaşım.. Yarınki nutuktan sonra ağşeme rakıyı bennen içcen, ağnadın mı?..

Artık mebusluk rüyalarının gerçekleşmemesi için ortada sebep kalmıyordu.

Adnan VELİ

YTP ile CKMP birleşmek için müzakereye başladılar.. **(Gazeteler)**

Bölükbaşı — Bakalım hangisi gelin, hangisi güvey olacak!

Binalar!

Bina var betondan içi boş durur,
Bina var kerpiçten yüzü nurludur,
Bina var her yanı tilki yurdudur,
Bina var aslanlar yatar içinde!

Bina var yapmıştır kudret yapısın,
Bina var vermiştir Tanrı tapısın,
Bina var kimseler döğmez kapısın,
Bina var misafir tutar içinde!

Bina var varmadan işi yetirir,
Bina var gel gitle ömrü bitirir,
Bina var adamı yola getirir,
Bina var namusu satar içinde!

Bina var odası görmemiş erlik,
Bina var hiçbir gün bulunmaz dirlik,
Bina var yürekler kurmuştur birlik,
Bina var insanı yutar içinde!

Bina var dışardan güzel görülür,
Bina var içinde defter dürülür,
Bina var Tanrıya hesap verilir,
Bina var iğneler batar içinde!

Bina var SIRL'OĞLU korkar girmeye,
Bina var koşarlar bilgi dermeye,
Bina var gelirler postu sermeye,
Bina var deliler katar içinde!

SIRLIOĞLU

Sadrazamın Sakalındaki Pire!

PİRELER, insanlar kadar budala değildir. Fraklı, smokinli kart vücutlarda barınmaktansa onbeşindeki bir genç kızın jartiyer lâstiğinde veya otuzundaki bir kadının sütyen kıvrımlarında kamp kurmayı tercih ederler.

Meğer pirelerin de aptalı varmış... Nasıl olmuşsa olmuş, bir tanesi Sadrâzam Hazretlerinin sakalına musallat olmuştu. Bu önemli olaydan ilk önce Sadrâzamın berberi, daha sonra berberin kalfaları haberdar oldu.

Belki bilirsiniz, belki bilmezsiniz gazetecilikte yabana atılmayacak kadar önemli bir düstur vardır: «Umum Müdürü gücendir, müsteşarı kızdır, nâzırlara boş ver, fakat sakın odacı ile aranı bozma!..» derler.

«Tasvir-i Tasavvur» Gazetesinin saray çevrelerinde çalışan önemli işler muhabiri, bu düstura harfiyyen riayet ettiği için hiç kimsenin duymadığı en enteresan havadisleri herkesten önce o öğrenirdi. Sadrâzamın sakalına musallat olan pireden de ilk defa bu açıkgöz gazeteci haberdar oldu. Haberi berberin baş kalfasından almıştı. Diğer arkadaşlarını atlatmak için derhal telefona sarıldı, gazeteyi aradı:

— Şef!.. diye haykırdı nöbetçi arkadaşına. Beni en hararetli duygularla tebrik et!.. Çok enteresan bir havadis avladım: Dün akşamdanberi Sadrâzam Hazretlerinin sakalında bir tahtakurusu dolaşmaktadır. Haberi bana fısıldayanlar bunun bir pire olduğunu söylediler ama bu işte bir yanlışlık olsa gerek. Çünkü pireler atraksiyoner yaratılıştadır. Sakal telleri arasında bu hareketliliği gösteremezler.. Bu itibarla muhterem Sadrâzam Hazretlerinin sakalını teşrif eden olsa olsa bir tahtakurusu olabilir!..

Nöbetçi muhabir:

— Aldanıyorsun azizim, diye cevap verdi arkadaşına. Senin tahtakurusu sandığın böcek, kanaatime göre bir akrep yavrusu olmalı. Bu işte mutlaka bir kasıt vardır, sen derhal bu ciheti araştır, ben de havadisi İstihbarat şefine bildireyim!.

....

İstihbarat Şefi, bir taraftan acele ile çayını yudumluyor, bir taraftan da nöbetçi muhabirin masasına bıraktığı haberi yutarcasına okumaya çalışıyordu:

«Güvenilik kaynaklardan öğrendiğimize göre yaşı ve cinsiyeti henüz belli olmayan bir akrep, dün akşamdanberi Sadrâzam Hazretlerinin sakalında dolaşmakta ve sakalın kılları çok sık olduğu için yakalanması mümkün olamamaktadır. Ne kasıtla ve ne zaman sakala dühul eylediği bilinmeyen bu meçhul akrebin özgeçmişi hakkında gerekli tahkikatı yapmak üzere Emniyet teşkilâtının durumdan haberdar edildiği sanılmaktadır..»

Gazetenin bütün kadrosu bir anda masanın etrafına üşüvermişti. İstihbarat şefi, haber müsveddesini bir kenara itti. Derhal portatif yazı makinasına bir kâğıt takarak havadisi yeniden «formüle» etmeye başladı:

«İsminin açıklanmasını istemiyen kaynaklardan sızan haberlere göre dün akşamdanberi saray çevreleri çok önemli bir hâdisenin soruşturması ile meşgul bulunmaktadır. Sadrâzam Hazretlerinin sakalının kuzey batı kesimlerinde çıngıraklı bir yılanın büyük bir cüretle dolaştığı tesbit edilmiştir. Yılanın zehirli olup olmadığının tesbiti için (Çıngıraklı Yılanlar Genel Müşavirliği) nden yetkili uzmanlar celbedilmiştir. Meselenin bir suikastle ilgisi olup olmadığı yapılan incelemeler sonunda anlaşılacaktır. Milli Emniyet Teşkilâtı ve sakal nöbetçileri muhtemel bir tehlikeye karşı gerekli tedbirleri almışlardır...»

İstihbarat Şefi yazıyı makinadan çıkarır çıkarmaz arkadaşlarının arasından sıyrıldı ve soluğu Yazıişleri Müdürünün odasında aldı.

— Havadis çok mühim!.. diye atıldı. İsterseniz tamamlayıcı not ekleyelim, isterseniz bugünlük bu kadar verelim; geri kalan kısmı için de 2 nci baskı yaparız!..

Yazıişleri Müdürü habere göz gezdirdikten sonra heyecanla yerinden fırladı:

— Bu düpedüz suikast!.. diye haykırdı. Çıngıraklı yılan ne demek arkadaşlar, ejderha bu be, ejderha!.. Sekiz sütun üzerine sürmanşet çekelim 48 punto ile!.. Haberi diğer gazeteler belki de özel baskılarla vermeğe kalkışırlar!.. Belki yarın akşam örfi idare ilân edilir, belki neşir yasağı konur... Onun için ne yapacaksak bu akşam yapmalı ve bu bomba havadisi ehemmiyetiyle mütenasip şekilde patlatmalıyız.. Makina dairesine haber verin!.. Baş mürettibi bana çağırın!.. Gazetenin ressamı derhal boyasını, fırçasını toplasın ve yanına bir de «Hayvanat Bilgisi» kitabı alarak acele bana gelsin, resimlemek lâzım bunu!.. Lâf değil, ejderha beyim, ejderha!..

★

Ertesi sabah Sadrâzam Hazretleri herşeyden habersiz rahat yatağında horul horul uyurken sakalındaki mini mini pire kıllara tutunarak akrobatik ve demokratik oyunlar yapıyor... Ve memleketin dört bucağına yayılmış bulunan «Tasvir-i Tasavvur» gazetesini, müvezziler yürekten gelen haykırışlarla satıyorlardı:

— Yazıyoooooor!.. Sadrâzamın sakalındaki canavarı yazıyor!.. Sadrâzam Hazretlerine yapılan suikasdi yazıyoooor!..

Şemsi BELLİ

Talih kuşum!

Konmakta talih kuşları,
Hiç durmadan her gün başa!
Bekler benim talih kuşum:
Aksın yaşım,
Düşsün başım,
Bitsin isim,
Konsun leşe!

ORHAN SEYFİ ORHON

Orhan Seyfi Orhon, aruzla yepyeni şiirler yazdı. Bu birbirinden güzel şiirleri pek yakında «Kervan» isimli bir kitapta toplanmış bulacaksınız.

Talih Kuşum, size bu şiirlerden acı bir lezzet tattırıyor.

Belediye seyyar satıcıların caddelerde dolaşmasına izin vermiyor (Gazeteler)

— Akşam simiti, kıtır kıtır!..

Ankara Mektubu

NİMET ARZIK

Meclisten :

Sevgili okurlarım,

Size bugünlerin en önemli olayını, Meclisin açılışını anlatacağım... Asılsın mı asılmasın mı diye üç gün üç gece tartışması olmuştu ya... İşte o cümle, Meclistekilerin karşısına taze yaldızlı asılmıştı, tam başkanın tepesine: EGEMENLİK ULUSUNDUR...

Ne güzeldir taze yaldız... Hem de şimdi biraz donukluk veriyorlar, göz çıkarır tarafı kalmıyor, tatlı tatlı parlıyor!.. Egemenlik ulusundur, her gün gördüğünü insan kolay kolay unutmaz!.. Unutur mu?..

Çok tuhaf bir tesir bıraktı bende Meclisin açılışı... Bakan koltuklarının bakımlı, açık lâcivert marokeninde de, milletvekillerinin bakımsız (nedense) üstbaşlarında da bir «eskilik» bir eskime vardı. Bir zamanı geçmişlik!.. Beyaz perdede Marilyn Monroe'yu görsek «Aaa... Bu dünyada artık dilli» diye içimizde nasıl bir yabancılık, bir kopmuşluk olursa o hissi duyuyordum toplantı salonunda...

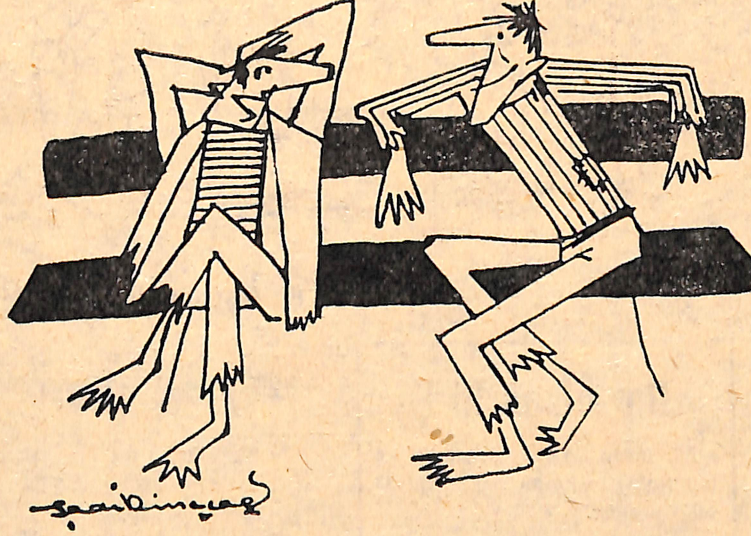
İsterseniz duygu dünyasına pek sapmıyalım, saygısızdır duygular, bütün şekilleri, şekilperestlikleri, yaldızlı yalanları siler süpürürler!..

Yüksek makamlar insanları ufaltıyor, şekilen... Şeklin ötesinden bahsetmiyelim!.. Ben Meclis başkanını o kadar ufak tefek hatırlamıyordum geçen senedenberi... Fragının siyahlığında kaşık kadar kalmıştı... Niye böyle küçülüyorlar?.. «Seneler» diyeceksiniz, «zaman»... Ben senelerin, zamanın insanları büyütmesini isterdim!..

Bakanlar da birer zarif minyatür haline gelmişlerdi... Yusuf Azizoğlu zaten hep öyledir.. Turan Feyzioğlu'nun yüzü çocuk yüzü kadar ufalmış. Ferit Melen keşke, incelip incelip hayalleşmenin sırrını hanımlara öğretebilse... Sahir Kurutluoğlu da neden bu kadar eridiğini sevimli sevimli anlatsa... Gerçek şu ki... Gevşeklikten sıyrılma pek «yokuş» geliyor bizimkilere... Başka memleketlerde, çalışmaktan yataklara düşen bakan var mı bilmem... Bizimkiler biraz sıkıca çalıştılar mı evvelâ sinir sistemleri bozulur... Allah hanımlarına sabır ve kolaylık vere!..

Milletvekillerinde bir de... Bir «isteksizlik» vardı.

Sebebini sorduklarım «yeter derecede dinlenemedik» dediler, artık neyle yorulmuşlarsa... Neyle olacak?.. Vatandaşa sıkı sıkı hizmetle!.. Anadolu Klübünde (tabiî Büyükada) sabahlamak kolay mı efendim?

— Ah, bir AF olsa!..
— Yaaa, ne güzel yerdik!

En dinçleri gene «münferitliklerin» içinde rahat, Kasım Gülekti... Gülümser gülümser, açık griler içinde, «prenses» selâmları (Prenses Margaret'i hatırlayın, şööyle el kaldırışını) çakarak, sarsılmış... Bir anjinle, İnönü'nün karşısına oturdu. prenses selâmları çakmağa devam ede ede... Onun kadar soğukkanlı olmak isterdim...

İnönü kendisini görmemezliğe geliyordu... Rahat bir görmemezlik vardır ki, karşısındakine «sen benim için düz bir duvarsın» demektir o... Öyle değildi İnönü'nün görmemezliği!..

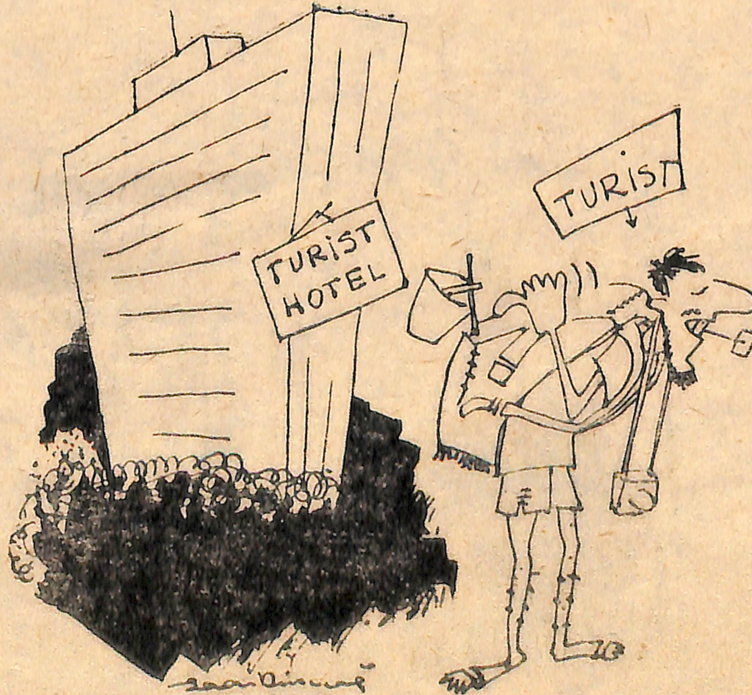
Meclis dopdoluydu, bir müddet sonra, gene milletvekilleri serin mermer koridorların «alabildiğini» tercih etmeğe başladılar... «Şey efendim... Galiba, soğuk hava tertibatı işlemiyor» diye... Ah insan her «işlemiyeni» bu kadar kolaylıkla terkedebilecek olsa...

Biz basın'cılar sonuna kadar «işlemiyenin» içinde kaldık!..

« ÜLF » ...

Ulf mu, ülf mü soramadım kendisine... Sözünü kesemedim... Sahir Kurutluoğlu durmadan bu cins kelimeler kullanıyordu...

Mangal üflercesine ağızdan çıkan «Ulfun» veya «ülfün» anlamını bilen okurum varsa ,söylesin. Sahir Kurutluoğlu'ndan ricamız bu kadar «mangalık», «küllük» kelimeler kullanmaması Mecliste koridor sohbetlerinde... Ulf!..

Şimşir tarak!

Oh la la...

Müthiş sinirime dokunuyor Fransızların bu deyimi... «Oh la la»... Konuşmalarının başına sonuna bunu eklerler, ortasına bunu sıkıştırırlar. Yalnız lâkırdılarının değil, sükûtlarının da...

Bizim basın ataşemiz, Paris'teki, tabiî Fransızca bilmez... Neden bilsin?.. Pekâlâ bilmeden de gül gibi geçiniliyor!.. Bilmeden Paris'e Basın ataşesi diye gönderilmiş... İşin o tarafına direnmiyorum... Böyle direnmelerden çoktan geçtim, şu dar dünyada, şu geniiiş memleketim... Ne geniiiş oluyor tuttuklarına karşı... Takıldığım şu, ütüsüz pantolon, kravatsız gömleğin demokrasisini başarıyla iş başında bile (eğer onu iş başında bulursanız) güden Nihad Şubaşı'ya, affedemediğim, Fransızlar gibi, bayram yokken, düğün yokken «Oh la la» yı basışı... Oh la la Nihad beycim!... Sizi kim gönderdi bilemem?.. Güle güle oturun Paris'te... Fakat dönüş ne zaman?. Dönüş... Oh la la!.. Oh la la!.. Oh la la!.. Üç oh la la'ya değmez mi bu dönüş kelimesi?..

Talmayer...

Hakkında son çıkan hikâye!

Talmayer bizde bir işçi gösterisinde seyirciler arasına katılmış. Bir kaç dakka sonra iri kıyım bir polis ensesine yapışmış:

«— Yürü, ha yürü» diye...

Talmayer dövünmüş:

«— Ben anti-komünistim...»

Polis:

«— Yürü» diye itelemiş, «komünistin antisi mi mantisi mi ne cinsten olursan ol, komünistsin ya!..»

Memnunluk !

Kasım Gülek'e sorduk:

«— Yahu ne diye İnönü'nün ta burnunun dibinde oturuyorsunuz Mecliste?..»

Ferah ve fütursuz bir omuz silkişiyle cevap verdi:

«— Ben yerimden memnunum... İnönü değilse...»

Gene ferah ve fütursuz omuzlarını silkti!..

Eminsucu...

Ankara'nın en şiddetli Eminsucusu şu sırada eski Millî Birlikçi, temelli senatör Ahmed Yıldız'ın hanımı... Ne senatörlük istiyor kocası için, ne başka makam veya mansap, ille ve ille orduya dönmesini istiyor. Bilmem mümkün mü?.. Hele bir Eminsu'lar dönsün, ham'fendiciğim, belki Millî Birlikçilere de sıra gelir!

Belediye borçlarını arsa vererek ödeyecek. (Gazeteler)

— İstanbul'un taşı toprağı altın derlerdi de inanmazdım!

Yazısız!

Bir İnsan ki !

Bir insan ki cahildir, ama cehaletinin farkında değildir... O, bir aptaldır.

Acımalıyız!

※

Bir insan ki cahildir ve cehaletinin farkındadır... O, basit bir kişidir.

Öğretmeliyiz!

※

Bir insan ki bilgilidir, ama bilgisinin farkında değildir... O, bir pısırıktır.

Uyandırmalıyız!

※

Bir insan ki, hem bilgili, hem de bilgisinden emindir, o tam insandır.

Örnek almalıyız!

Lady Burton

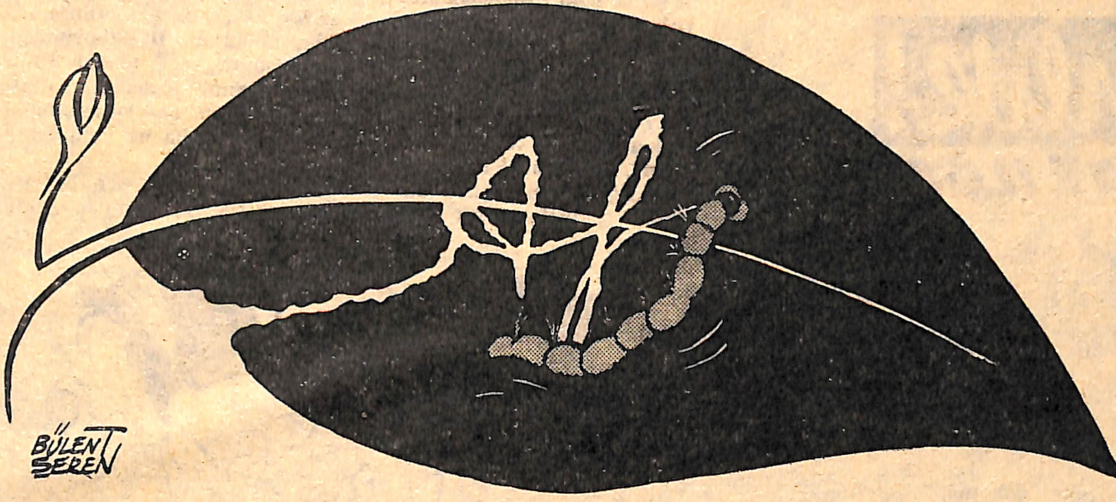
— Misafirlerimize plâj fıkraları anlatacağım da kocacığım!..

Sağır ve dilsizler futbol maçı yaptılar. (Gazeteler)

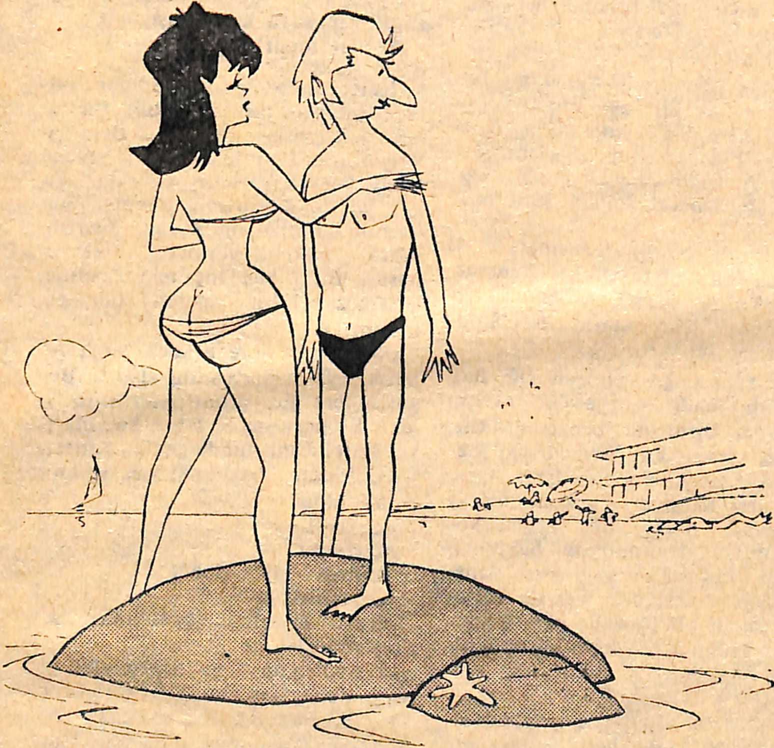
Kalbi zengin adam!

— Ah, bunlardan ne ideal bir meclis kurulur!

Muzır haşarat ziraatimizi baltalıyor. (Gazeteler)

YAZISIZ!

— Kocam geliyor... Rica ederim denizde boğuşunuz!..

Damlalar

Komünist, sosyalistin acelecisidir.

C. E. Wilson

İdeâl uğruna ölen politikacılar çok azdır; fakat birçok ideâllerin, politikacılar yüzünden öldüğüne sık sık şahit oluruz.

Günde sekiz saat çalışarak, ileride direktör olabilirsiniz; ama o zaman günde on iki saat çalışacağınızı unutmayın!

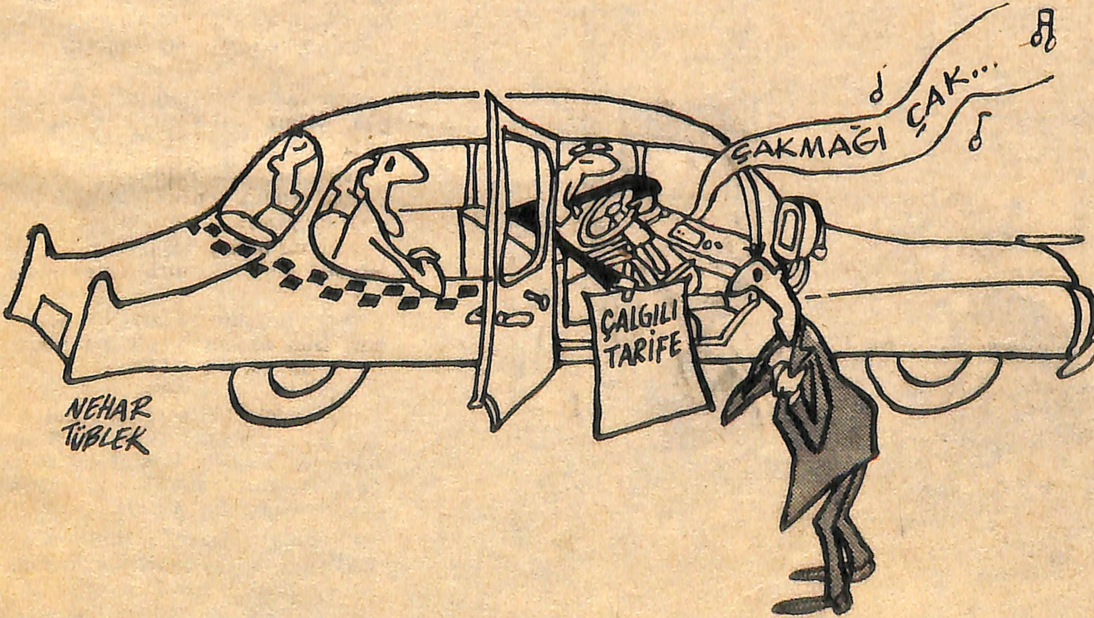
Robert Frost

Düşmanlarınızı cezalandırmak mı istiyorsunuz?.. Onları af etmekle en büyük cezayı vermiş olursunuz.

Oscar Wilde

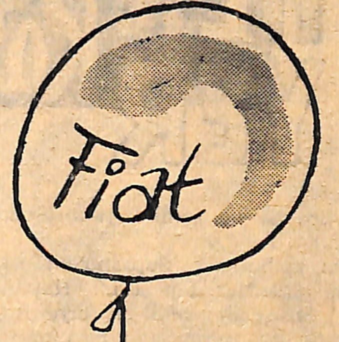
Erkeklerin çoğu, bir kızın tarihçesinden çok, coğrafyası ile ilgilenirler.

Pikaplı dolmuşlar fazla ücret istiyor. (Gazeteler)

YAZISIZ!

Belediye sebze ve meyva fiatlarını tesbit etti. (Gazeteler)

YAZISIZ!

HER YER Karanlık!

RIFAT ILGAZ

«Alo! Sami! Sami beyi arıyorum efendim!»

Bir kadın sesi... Soprano bir ses.. Olsa olsa Neclânın sesi... Hay Allah! Sırası mı şimdi. Ne diyeyim?.. «Alo!» diyorum, «Sami beyi mi arıyorsunuz?»

«Evet efendim, Sami beyi rica ediyorum!»

Mutlaka Neclâ bu! Ne diyeyim? «Yemeği birlikte yiyebilir miyiz?» diyecek herhalde. İyi ama ben Güner'e söz verdim. Ne yapmalı, nasıl çıkmalı işin içinden!

«Sami biraz önce çıktı efendim!»

Ya Neclâ değilse... Sorayım adını bir biçimine getirip:

«Kimi aradı dıyeyim, gelince?..»

«O bilir kimin aradığını! Siz öyle söyleyin ona!»

Kapatması lâzım değil mi? Kapatmıyor da... Konuşmayı biraz sürdürmek istiyor:

«Siz nereye gittiğini tahmin ediyorsunuz?» diye soruyor, «çok uzaklara mı?»

«Yok efendim, zannetmem! O kadar uzak olmasa gerek...» diyorum.

«Yani, dairede falan mı yoksa?»

«Olabilir!»

«Belki de masasının başındadır!»

Ne? Anladı mı yoksa!

«Hayır, hayır! Masası başında değil! Belki de yemekte!»

«Yani bu saatte? Saat onbirde, yemekte ha?»

«Olamaz mı?»

«Olamaz! Bir memur istediği saatte gidemez yemeğe...»

«Sami gider, siz bilirsiniz Sami-yi!»

«Bilirim, çok iyi bilirim! Onun dünyanın en aşağılık adamı olduğunu da bilirim!»

Kütttt!.. Kapattı telefonu! Anladı demek... Herkesin kulağı benimki gibi değil ya! Ah bu kulak! Müzikten boyuna bütünlemeye bırakan hocanın herhalde bir bildiği vardı. Ayıramıyorum, sesleri! Okulda da «do» yu, «re» den ayıramazdım. Bu iş yerlerindeki telefonların, faydadan fazla zararı var bir bakıma. Çalışabilirsen, çalış! Defterin yapraklarını çevirip duruyorum ama, boşuna... Niçin çeviriyorum, ne arıyorum, farkında değilim! Kulağımın ayırabildiği tek şey: Karşıdaki kadın mı, erkek mi... O kadar! Suç kulaklarımda mı, telefonlarda mı bilmem ama, karşıdan gelen sesi, tanıdık birine mal edemiyorum, gözümün önüne belli bir yüz getiremiyorum bir türlü.. Bu, belki de kafa düzenimin bozukluğundan ileri geliyor. Neden ileri gelirse gelsin, durum böyle işte! Karımın sesi bile telefonda yabancı bana!

«Zırrrr!..»

Gene telefon! Yapışıyorum âlete:

«Burası Özel Saymanlık!»

Adımı da söylemem gerekir görgü kurallarına göre. Ama nerde bende öyle yürek!

Telefondaki ses, kim olduğumu sormadan, ben davranıyorum:

«Kimsiniz?»

«Sami beyi arıyorum!»

Ya Allah! Gene bir kadın sesi... Ama bu ses, herhalde biraz önceki ses değil... Bu, daha kalınca «Efendim!» diyorum, «Sami bir iş için bankaya kadar gitti!»

«Bırak alayı!» diyor telefondaki ses, «Sami sensin!»

Hayret! Deminki ses bu! Birden nasıl da değişiverdi. Yani Neclâ! Yediremedi biraz önce kendisini atlattığımı... Verip veriştirecek! Ne yapalım, katlanacağız artık... Yaptık bir eşeklik!.. Durakladığımı gördünce daha da yüklenmeye başladı:

«Ne var saklıyacak! Sen değil misin be!»

Artık inkâr çok mânasız olur:

«Evet benim Neclâcığım! Bir şaka yapayım demiştim!.. Az önce...»

Telefondaki ses birden dikleşiverdi:

«Neclâ mı?» dedin, «Kimmiş bu Neclâ!»

«Neclâ bırak alayı! Bu sefer de sen mi başladın şakaya...»

«Ne şakası be, utanmaz herif! Teessüf ettim sana!.. Kütttt!...»

Bana kızdığı zaman «utanmaz herif!» diyebilecek bir tek kadın var: Sevim! Baltayı öyle bir taşa vurdum ki, bir daha hayatıma Sevim, diye bir kadın girmiyecek bu aptallığım yüzünden!.. Sevim!.. Benim ceylân gözlü Sevimim! Sana yüz tane Neclâ feda olsun! O oltaya düşmüş lüfer vücut,... o dalyan boy! Bütün bu salaklık, Güner'i yemeğe çağırmamla başladı. Sen kim, Güner'i yemeğe çağırmak kim!.. Üç buçuk kuruş aylıkla, kalk da şuna buna ziyafet çek! Evet, seni Koçero'lar soymadı. Bu hovardalıktan battın sen!

«Zırrrr!...»

«Alo! Kimi arıyorsunuz?.. Burası Özel Saymanlık!»

«Sami beyi arıyorum, lütfen!..»

Artık kendimi saklamakta hiç mâna yok... Az önce telefon eden bu! Yani Sevim!.. Nasıl sesini de öyle titretiyor ki sinirden! Biliyorum, beni en fazla seven, Neclâdan çok Günerden çok bu Sevimdir. Ceylân gözlüm benim! Lüferim, dalyanım benim!

«Alo! Sevimciğim!.. Demin Neclânın adını söyledimse...»

«Hangi Neclâ bu!»

«Canım senin sınıf arkadaşın Neclâ var ya!»

Nasıl olsa bir daha Neclâ beni arayacak değil... İyisi mi temiz bir boyayım da, Sevimi olsun kaçırmıyayım:

«Hemen her gün bir vesileyle açıyor telefonu... Alo, Sami! Nasılsın?. İyi misin?.. Eğer demin onun adını söyledimse, yılışık, sıyrık Neclânın yüzünden! Sırf bu yüzden!.. Onunla ne ilgim olabilir?.. O mahalle kızı ile...»

Telefondaki ses birden edepsizleşiverdi:

«Pis herif!»

Ne? Pis herif mi? Gene mi bir falso oldu! Sevim değil miydi yoksa... Telefondan soluduğunu işitiyordum. Eğer karşısında olsam, geçirecek tırnaklarını gırtlağıma... Bu kadar sinirlenecek kadın, kim olabilir?..

«Alo!» diyorum, «Kimsiniz?..»

«Daha soruyorsun ha! Utanmaz herif! Köpek herif!»

Tamam... Tamaaam!.. Neclânın tâ kendisi bu... Küttt!..

Bak kepazeliğe hele! Neclâ ha! Yahu, bu kadınların sesleri neden bu kadar birbirine benziyor! Güzel kız, sporcu kız, boylu boslu kızdı ama... Hepsi o kadar işte... Oturup karşı karşıya danstan başka, sinemadan başka bir şeyden konuşamazsın! İyi oldu bir bakıma... Onunla bir pavyona gitsem danstan iflâhım kesiliyor, yaş da ilerledi ne kadar olsa... Güle güle Neclâcığım! Yolun da, talihin de açık ol sun!

«Zırrr!»

Uzatıyorum elimi, ne yapayım!.. Bütün bu telefonlar bana felâket getirecek değil ya...

«Alo! Burası Özel Saymanlık!»

«Sami! Sensin değil mi?»

«Siz Sami beyi mi arıyorsunuz!»

«Bırak numarayı canım! Sami sensin! Biraz önce...»

«Evet, biraz önce sendin telefondaki... anladım... Bak Sevimciğim. Senden sonra Neclâ telefon etti... Ona son sözümü söyledim... Artık onunla selâmı sabahı kesmiş bulunuyorum... Bir daha ne kalimera, ne kalispera!..»

«Ne söylüyorsun sen be! Biraz önce elektrik idaresinden geldiler. elektriği kestiler diyecektim... Sen bana Neclâlardan, Sevimlerden söz açıyorsun... Utanmaz herif. Elektrik parasını yatıracak halin yok, ağzında bir sürü kız dolaşıyor!»

Hemen toparlanıyorum:

«Karıcığım!» dedim, «Bunlar dairede çalışan kızlar... Öbür servislerden açıyorlar telefonu... Beni iştiyorlar... Ben telefondaki sesleri kolay kolay çıkaramıyorum da... Ya işte böyle! Kusuruma bakma. Sen de bilirsin ki senin kocan, o şırfıntılara metelik vermez! Elektrik parası mı?.. Sen hiç merak etme, kesemezler. Bir telefon eder, açtırırım!..»

«Senin gibi nerede koca varsa Allah tez zamanda canını alsın!.. Ben annemlere gidiyorum, ister yatır elektrik parasını... İster kadınlarla ye, bitir! Umurumda değil... Küttt!»

Telefonun kapanmasiyle, açılması bir oldu:

«Zırrrr?...»

Açıyorum:

«Burası Saymanlık!»

«Samanlık mı?»

«Hayır efendim, saymanlık. Özel Saymanlık!»

«İlk işittiğim daha doğru olsa gerek... Sen yakışırsın öyle yerlere!»

Sevim bu! Başkası olamaz... Yediremedi. Ama hakkı da var hani ceylân gözlümün. Katlanırım onun her çilesine. Benim dalyan Sevimim, söyle!

«Sende zerre kadar erkeklik haysiyeti yok!»

«Yoktur Sevim'ciğim! İşlerden serseme döndüm! Artık Neclâ diye bir kız yok hayatımda, anladın mı sevgilim?..»

«Kim var hayatında bundan sonra?»

«Sen varsın bir tanem! Sevim'ciğim, yalnız sen varsın, bunu iyi bil!»

«Kim var, kim var?»

«Sen, yalnız sen!»

«Kim yâni?»

Gene mi baltayı taşa vurduk?.. Telefonda sinirli sinirli nefes almalar...

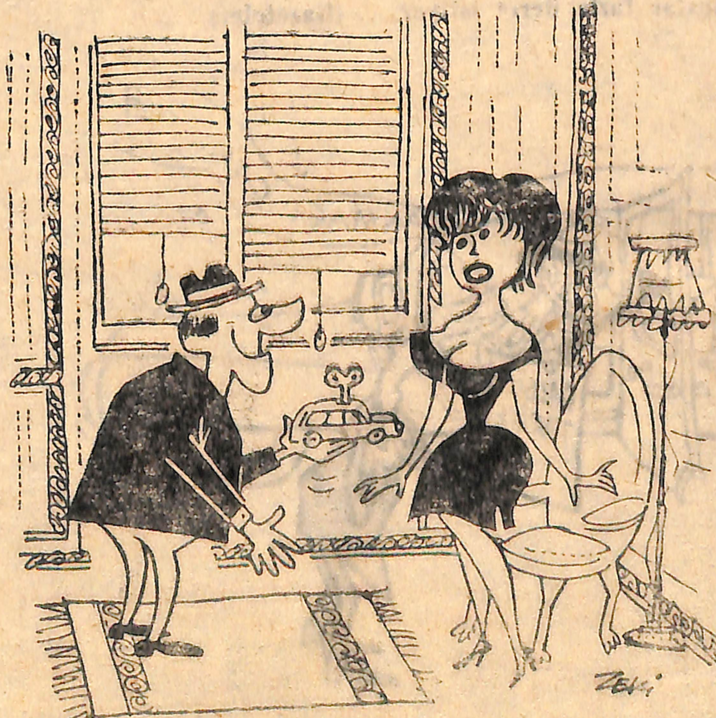
«Sen dünyanın en aşağılık adamısın! Dün akşam nerde buluşacaktık seninle?»

Yandım!

«Sen misin Leylâ'cığım! Affet beni! Birden ateşim yükseldi. Başım dönmeğe başladı. Doktor çağırttım. Çay, ıhlamur... Ancak kendime bu sabah gelebildim...»

«Yalan... Yalaaan!.. Bütün söylediklerine, söyliyeceklerine inanmıyorum artık... Küttt!..»

Haydi sana da uğurlar olsun Leylâ'cığım! Zaten sende gözüm varsa gözüm çıksın! Eğer zerre kadar gözüm olsaydı söyleştiğimiz saatte Sevim'le Bebek Gazinosuna gitmezdim.

— Birşey değil güzelim, hele sen benimle evlen, ben sana Cadillac da alırım!

Uysal kızdın, sevimli kızdın ama, ne yapalım...»

«Zırrrr!..»

«Alooo!..»

Ben sesten anlamam ama, telepatiye inanırım... Karşımdaki yüzde yüz Sevim... Bu ses kulağımda değil, taaa yüreğimin derinliklerinde titreşimlerini yapıyor...

«Sami, sensin değil mi?»

«Evet Sevim'ciğim benim! Başka kim olabilir?.. Şu anda Bebek Gazinosunda geçirdiğimiz o unutulmaz geceyi düşünüyorum! Ne idi o gece! Ay ışığı sanki Boğaz'ın sularına değil... Ruhumuza dökülüyordu şırıl şırıl, pırıl pırıl!..»

«Neler söylüyorsun sen be?.. Ben Güner! Yemeğe gelemiyeceğimi söyliyecektim... Artık şunu da ekliyebilirim sözlerime: Bir daha hiç bir zaman da gelmiyeceğim! Sen bayağı bir kadın avcısından başka birşey değilsin. Gene Sevim'le Bebek Gazinolarında piyasa şarkıları dinlemiye gidebilirsin. Sana öyle bayağı kadınlar yakışır. Küttt!..»

Sana da uğurlar olsun Güner'ciğim. Hani karımın dediği yalan da değil. Üç buçuk kuruş aylıkla ben şuna buna ziyafet çekecek adam değilim. İyi oldu bir bakıma!

İyi oldu ama ben tek başıma mı yaşıyacağım bundan sonra?.. Gidenlerin topuna birden uğurlar olsun! Hattâ karım da dahil... Ama Sevimsiz de yaşanır mı yeryüzünde? Canım Sevim'im! Canlı lüferim, dalyan boylum, ceylân gözlüm benim!

Ben aramalıyım Sevim'i bu sefer de. İşte telefon!

«Sevim'ciğim, bir tanem! O sıyrık Neclâ'nın yüzünden biliyorum çok kızdın bana!»

«Alo! Kimsin sen? Sami mi?.. Sami ha!..»

«Evet benim bir tanem! Dur bir dakika... Kapatma canım! Ben Neclâ'ya ağzının payını verdim. Bir daha Neclâ diye bir kız yok hayatımda... Rica ederim dinle beni! Yok Neclâ diye bir kız!»

«Bugüne kadar vardı demek?»

«Biliyorsun... Az önce olanları... Vardı ama...»

«Az önce olanları bilmiyorum ama, şimdi öğrendim! Senin ne sefil, ne bayağı bir adam olduğunu da öğrenmiş bulunuyorum artık! Neclâ ile ha?.. Benim tanıdığım, konuştuğum, elini sıktığım bir arkadaşımla ha!.. Rezil!.. Küttt!..»

«Sevim... Sevim'ciğim! Bir tanem! Bırakma beni... Tek başıma yaşıyamam ben! Sensiz yaşıyamam!..»

O da gitti, Sevim de gitti. Bu sersemlik, bu küt kulaklık bendeyken nasıl olsa bu felâket gelecekti başıma! Teker teker beni bırakıp gideceklerdi nasıl olsa... Ah bu kulak! Bu içine kaynamış kurşunlar doldurulası kulak! Onun yüzünden değil mi bütün bunlar!

Sarışınlar, kumrallar, esmerler, beyaz tenliler, bronz vücutlular, dalyanlar, lüferler, selviler... Talihiniz açık olsun, güle güle!..

Bütün hayatım karardı.. Bütün istikbalim simsiyah!..

Bari bu gecenin masrafiyle gidip elektriği açtırayım!

Rıfat ILGAZ

MİLLETLER GÜLÜYOR

Çinde !

George ve karısı tünele binmişler ve kalabalık sebebiyle birbirlerinden uzağa düşmüşlerdi. George kızıl saçlı güzel bir kadınla burun buruna idi ve ikisi de vaziyetten çok memnun görünüyorlardı. Karısı ise iki şişman madamın arasında kalmış ter döküyordu. Ne yazık ki bu durum çok sürmedi ve kızıl saçlı dilber ineceği istasyona geldiğini farketti. Ve tam dönüp inecekti ki birden yüzü değişti ve yaradana sığınıp George'a bir tokat aşketti:

— Ben çimdik yiyecek kadınlardan değilim, bu size ders olsun mösyö! dedi ve indi.

George fena halde şaşırarak karısına döndü ve ona vaziyeti anlatmağa çalıştı:

— Karıcığım, vallahi her iki elim de cebimde idi, onu çimdiklemiş filân değilim!..

Karısı başını salladı:

— Elbette sevgilim; onu çimdikleyen bendim!

— Hiç sorma karıcığım, üstüme öyle bir ağırlık çöktü ki...

Çare !

Amerikalı bir turist, Afrika'nın ortalarına kadar gelmişti. Fakat birden bir yamyam kabilesinin hücumuna uğradı; adamcağızı bağlayıp yamyam köyünün meydanına getirdiler ve bir yandan ateş yakıp kazanı hazırlamağa başladılar. Zavallı adamcağız için hiç ümit kalmamıştı. Birden aklına bir çare geldi ve başında nöbet bekleyen yamyamlara sordu:

— Reisiniz kim?..

Gösterdiler. Hemen yanına yaklaştı ve pantolonunu indirip karnını açtı ve iki sene evvel apandisit ameliyatı olduğu yeri gösterip:

— Bakın, dedi; beni sizden evvel komşu kabile esir etti ve reisleri buradan bir parça alıp yedi. Etimi hiç beğenmedi... Siz de beğenmiyeceksiniz eminim.

KADINLAR VE ERKEKLER

Bir erkek güzel bir kadının kendinde ne bulduğunu keşfettiği zaman onun hepsi harcanmıştır.

★

Jet uçakları artık o kadar hızlı gidiyorlar ki, hostesle tanışacak vakit kalmıyor.

★

Centilmen, karısı yanında olduğu halde dışarı çıkan kurttur.

Tek mahmuz !

Bir İskoçyalı yarış malzemesi satan bir mağazaya girdi ve bir tek mahmuz istedi. Dükkâncı biraz şaşırarak sordu:

— Fakat mahmuz daima çift olarak alınır, siz ise tek alıyorsunuz; bu nasıl olur?

İskoçyalı güldü:

— Doğrusu çift mahmuz almak kadar müsriflik tasavvur edemem. Mahmuz ne işe yarar? Atı dürtüp koşturmağa öyle değil mi? Eee; ben bir tarafından dürtsem atın öbür yarısı koşmam diyecek değil ya!..

Çıplaklar Kampında

Geçenlerde ziyaret ettiği bir çıplaklar kampını anlatıyordu:

— Görseniz, herkes çırılçıplaktı, ama herkes.. Bana kapıyı açan uşak dahi çıplaktı!..

— Peki onun uşak olduğunu ne biliyorsunuz?

— Rica ederim; herhalde bir hizmetçi ile uşağı birbirinden ayırdedebilirim sanırım!

Hangisi?

Nişanlılar elele ormanda dolaşıyorlardı. Bir ara genç kız içini çekerek sordu:

— Sevgilim söyle bana, hangisini tercih edersin: Akıllı bir kadını mı yoksa güzel ve akılsız bir kadını mı?

Nişanlısı cevap verdi:

— Ne onu, ne de öbürünü sevgilim. Ben seni severim ve hepsine tercih ederim biliyorsun!

İlk çıkan

İki mahkûm aynı hücreye konulmuşlardı. Tanıştılar ve biri diğerine sordu:

— Sen kaç seneye mahkûmsun?

— On seneye; ya sen?..

— Beş seneye!

— Sen benden daha önce çıkacaksın demektir. O halde kapının yakınındaki yatağa sen yat!

— İmkânı yok generalim, dans ederken madalyalarınız göğsüme değdikçe titriyorum!

PEMBE MAŞLAHLI HANIM

Sermet Muhtar Alus

— 39 —

Ayşe hanım, neşeli neşeli söylenirken, arada bir de kaşları çatılıyor, diyordu ki:

— Benim derdim başka; delikanlıdaki süklüm püklümlük midemi bulandırdı. İş içinde başka iş olmasın, malûm a, zaman kötü; durup dururken, adamdan kuşkulanıverip göz hapsine alıyorlar... Cahil çocuğun aklı ermez; maazallah bilmiyerek, netamelilerden biriyle selâmlaşır veyahut ahbap oluverir. Hiç haberi olmadan peşini takibe başlarlar. Yok firarilerden evrak alıyor, yok sürgünlerle muhabere ediyor, yok falanca şehzadeye mensup diye damgayı vurup tukaka ettiler mi, çekiver kuyruğunu... İster misin, oğlanın başına böyle bir belâ geldi de, kaşla göz arasında, sıvışıp soluğu burada aldı... İster misin yanımızda saklanacak, başımızı da nare yakacak? İşte o zaman ayıkla pirincin taşını...

Kanarya, bazan da fazla evhamlıdır. Bana kalırsa bunlar hep boş kuruntu. Zavallı gencin kimbilir ne derdi var?

Bir komşu kızına mı gönül verdi?.. Bu yüzden, anasiyle babasiyle arası mı açıldı? Yoksa parasız mı kaldı nedir?

Her halde sebebini öğreneceğiz.

Necatüddin'in gelişine, ben kendi hesabıma, çok memnun oldum. Bakalım Ayşe hanım, Ebuzarif beye bir defa çıtlatsın; hattâ daha iyisi, benim dayızadem olduğunu söylesin. Herif müsait bulunacak olursa, Necatüddin'i salıvermiyeceğim; yazı burada geçirsin. Hiç değilse, arasıra, üç beş lâf eder, vakit geçiririm. Yalnız, boyama sakallının gargariyle kulak şişirmiyeceğim ya...

14 Haziran

Vallahi şu bizim Kanarya'ya ermiş diyeceğim.

Ebuzarif beyin, Necatüddin'i gördüğü zamanki memnuniyetini, neşesini seyredeydiniz şaşardınız.

(Buyurun bakalım muhterem dayızademiz, muazzez kuzenimiz!) diyerek ayakta göğüs kavuştura kavuştura, yerle beraber temennah etmeler; yeminler, antlarla baş sedire geçirtip yanındaki sandalyeye ilişmeler; altın tabakayı önüne koyup kibritleri kendi eliyle çakmalar...

O ne iltifatlar, o ne diller.

Ebuzarif bey, Beyrut'taki frer mekteplerinden birine, bir aralık devam etmiş; çatra patra fransızcası var.

— Sizin gibi, lisanı fransevîde behrei kâmilesi olan bir gence hitap edecek iktidarım yok; hatalarımı affediniz! deyip fransızca görüşmeler mi istersiniz?.. (Pardon mon cher! Permettez mon bey!) diyerek, sigarasından sigara yakmalar mı?..

— Vakit geç, karnımız da tok; emrediniz, yarın akşam bir alkol çekelim... Sahi pardon, alafranga gençler, arak istimal etmez. Size şarap, şampanya tedarik ederim, karşılıklı (à votre santé) yaparız! diye cebindeki liraları şıkırdatmalar mı?..

Gençlik demlerinden tutturdu. Beyrut'ta ettiği hovardalıkları, Fransız aktrislerine yağdırdığı napolyonları, İtalyan artistlerine açtırdığı şampanyaları, orkestra takımlarına saçtığı liraları sayıp dökmeğe başladı.

Bilmem hangi meşhur dansözün çıplak göğsüne, tavlayı koyup, karşısındakileri kaput ettiği... Bilmem hangi dilber madamın kucağında poker çevirdiği... Bilmem hangi fettan rakkasenin dizinin üstünde, barbut oynadığı...

Az kaldı bunalıyordum. Beş dakika daha duracak olsam oracıkta bayılıverecektim. Hemen kendimi dışarı attım; odama gidip kapıyı sürmeledim.

Kanarya, yukarı kaçtığımı anlar anlamaz, Ebuzarif beyin kulağına eğilmiş, usulcacık:

— Malûm a, kadın kısmı biraz kıskanç olur. Söylediğiniz madamları, matmazelleri işidince... diye tutturken, arsız herif, sevincinden hoplamağa, zıplamağa başlamamış mı?

Ayşe hanım, arap ağziyle bir taklidini yapıyor, aman görmeyin:

— Eşşeklik bende, çifte teşdîtli eşşek işbu Ebuzarif nam şahıs... Bana semer vur, yular tak ya hemşire; sonra sırtıma bin; icabında asılıp çek, sopayı yapıştır, tekmeyi bas!..

Gülmeden yerlere serildik, kalbimiz katıldı.

15 Haziran

Necatüddin'de, katiyen bir sır var. Görürsünüz, benim dediğim çıkacak: Muhakkak âşık, hem de çılgıncasına...

İnsan birini sevdi mi, araya da bazı müşküller girdi mi, kendini oyalamağa çalışır, kalbini avutmağa uğraşır. Muvaffak olamaz, o başka...

İçini kemiren kemirmektedir; aklındaki yine çivilidir.

Necatüddin'de de aynı hal var.

Odada, yapayalnız, saatlerce kalıyoruz. Bazen o muammalı hal tamamen üstünden geçiyor, zerre kadar eseri kalmıyor. Gülüp söylüyor, şakalaşıyor. Tam mânasiyle, tatlı, şen, neşeli bir genç...

Ardından, hiç sebepsiz yere bir tahavvül... Gözleri dalmış, ağzı kilitlenmiş, benzi uçmuş.

Beş dakika evvelki delikanlı gitmiş, yerine bambaşka bir adam gelmiş.

Bilitlizam, kendimi şezlongun üstüne atarken, penyuarımı kapamıyorum, eteklerimi çekmiyorum. Yan gözle onu tetkik ediyorum... Dakikalar geçtiği halde hiç oralı değil; enginlere yürümüş gitmiş...

— Necat, bardağa iki yudum su koy, yüreğimde bir helecan var! diye seslenince, boş bulunmuş gibi birden sıçrıyor; suyu getiriyor. Bardağı uzatırken, bakışları tabiileşiyor, hattâ gözleri parlamağa başlıyor. Ben, göğsümü iliklemeğe, dizlerimi kapamağa davranırken mani bile oluyor; fakat... İşte dediğim gibi, maksadı kendini oyalamak, içindekini unutmak. İnsan bu kadarını da anlamaz mı?

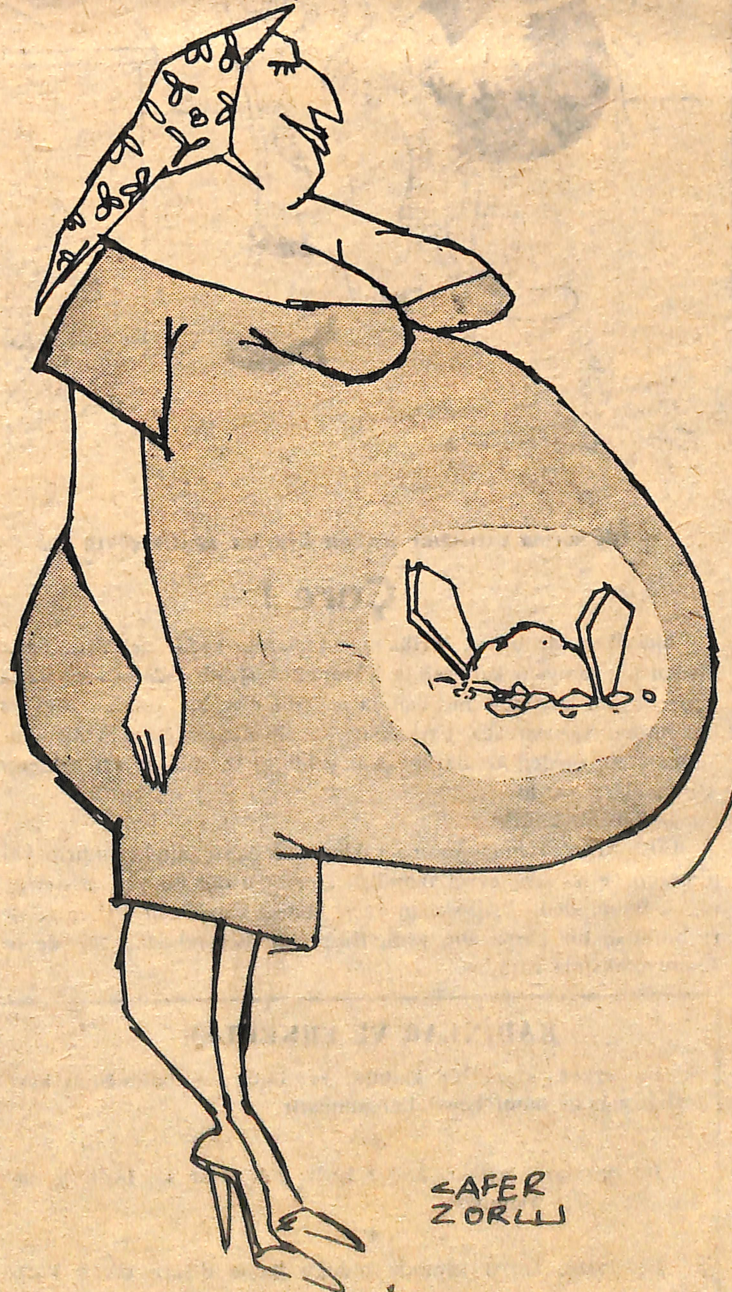
16 Haziran, pazartesi

O kadar uğraştım; kaç tane mahzur buldum, ne derece çocukluk olacağını söyledim; bir türlü Ebuzarif beyi yola getirip vazgeçiremedim.

İllâ ki bu akşam, hep beraber, Fenerbahçe'ye gidecekmişiz; akşam yemeğini orada yiyecekmişiz.

Günlerden pazartesi olduğu için Fener'e kimsecikler gelmezmiş, kimse bizi görmezmiş. Tek tük gelen olsa bile, koca yerde, bizi kim tanıyacakmış?

(Devamı var)

Doğumun tahdit edilmesi isteniyor. **(Gazeteler)**

bir çalgıcının seyahati

cizen: BÜLENT EREN

BEŞ Genç Kız

Yazan: **RONA JAFFE**

Çeviren: **GÖNÜL SUVEREN**

— 52 —

Barbara, «Şimdi küçük bir sütun yazıyorum,» dedi. «Güzellik hakkında... Hiç okudun mu bilmem?»

«— Evet... Her zaman okuyorum.»

«-- Alelâde birşey ama benim için iyi bir fırsat bu. Mecmuada ismim çıkıyor, tabiî daha da fazla para alıyorum.»

«— Kızın nasıl?»

Barbara, «Çok iyi,» dedi. «Fevkalâde... Ya senin... Oğlun?»

«-- O da iyi... Şimdi kendisi Nantucket'de... Sahilde küçük bir yer kiraladık.»

«-- Ben de iznimi alınca buradan iki kız arkadaşla oraya gitmeyi düşünüyordum. Genç bekârlarla tanışmak için ideal bir yermiş gûya. Tabiî bunu isteyenler için... Ne tuhaf değil mi, belki seninle orada karşılaşacaktık.»

Sidney, «Biz siz gençlerin olduğu tarafta değiliz,» diye cevap verdi. «Bizler, diğer yaşlı başlı adamlarla birlikte adanın diğer tarafında kalıyoruz.»

«— İyi öyleyse... Yoksa Nantucket'e gitmekten vaz geçecektim. «Sidney'e neden böyle aksi muamele ediyordu? Halbuki böyle yapmak istememişti ki... Fakat Sidney'i istiyor, ona kızıyor, ondan korkuyor, bu yüzden de ne yaptığını, ne söylediğini bilmiyordu.

Sidney onun son sözlerine aldırmadan, «Demin, tabiî bunu istiyenler için, dedin,» diye mırıldandı. «Sen gençlerle tanışmak istemiyor musun?»

Barbara zoraki bir neşeyle, «Tabii değil mi ya?» dedi. «Böyle birini tanıyor musun? Benimle tanıştırsana.»

«— Tanımıyorum... Ama bir soruşturayım.»

«— İyi olur.» Bu sözler ağzından çıkar çıkmaz da pişman olmuştu Barbara. Sidney'e söylemek istedikleri bunlar değildi ki. «Sidney,» diye düşündü. «Yalvarırım, sözlerime aldırma.» Uzun bir sessizlik oldu. Barbara'ya saatler kadar uzun gelen bir sükût...

Nihayet Sidney, «İşten çıktıktan sonra benimle bir kokteyl içer misin diye soracaktım,» dedi. Fakat, «Sana o zaman Nantucket'den de bahsederim,» diye ilâve etmedi. Hiç bir şey söylemeden bekledi.

Barbara düşünüyordu. «Kâfi derecede kuvvetli miyim? Onu tekrar görmeğe dayanabilecek miyim? Genç adamı zorla kafasından uzaklaştırmıştı. Fakat şimdi o tanıdık ses her şeyi geri getirmişti: Çehresini, tebessümünü, anlayışlılığını... Hemen bürodan dışarıya koşmak, Sidney'in yanına gitmek istiyordu. Nihayet o da aynı lâkayt tonla, «İyi olur,» dedi.

«— Saat beşte seni oradan alırım.»

«— Olur.»

«— Seni görmeyi çok istiyorum.» Barbara da son derecede nâzik bir sesle cevap verdi. «Ben de öyle.»

Telefonu kapadıktan sonra ellerinin titrediğini farketti. Sigarasını bin güçlükle yakabildi.

Daha bir saat vardı, fakat bu Barbara'ya hiç geçmeyecekmiş gibi geldi. Tuvalete giderek yüzünü yıkadı, makyajını tazeledi. Fakat bu sadece on dakika sürmüştü. Tekrar odasına dönerek, eski mecmuaları okumağa çalıştı. Fakat bunu da yapamadı. O günü çalışamıyacağını iyice anlamıştı. Annesine telefon etti.

«— İşten sonra biriyle kokteyl içeceğim. Yemeğe gelip gelmiyeceğimi bilmiyorum. Onun için sen beni bekleme, yemeğini ye.»

Annesi, «A,» dedi. «Randevun mu var?»

«— Yok canım.. Bir iş konuşacağız.»

Annesi neşeyle, «Ya vah vah!» diye cevap verdi. Kabil olursa eğlenmene bak. Ben Hillary'e bakarım.»

Barbara, «Nem var benim?» diye düşünüyordu. «Bunu nasıl yapabiliyorum? Annesinin başına bir sürü iş yıkmış gibi geliyordu ona. Fakat bunun sebebinin kendi kendisini suçlu addetmesi olduğunu da biliyordu. Hillary'e mama yedirmek öyle mühim bir şey değildi. Mühim olan şeyin Sidney'le geçireceği saatler olduğunun farkındaydı. Kokteyl'den sonra adamla yemek yemeğe kalktığı takdirde vaziyet hiç de iyi olmıyacaktı. «Bir kokteyl içer ondan sonra da eve dönerim,» diye düşündü. Fakat gözleri saatteydi, elleri buz gibi kesilmişti.

Beşi bir geçe kapıdan çıktığı zaman Sidney onu beklemekteydi. Adam bir kenara çekilmiş, biraz da mahçup bir tavırla duruyordu. Barbara da birdenbire garip bir çekingenliğe kapıldı. Dönüp, koşarak kaçmak istiyordu. Sidney'i ilk defa kendinden emin olmayan bir halde görmekteydi.

Adam tebessüm ederek elini uzattı. «Merhaba.» Güneşten iyice yanmıştı Sidney. Gri saçları, yakışıklı, genç çehresiyle bir diplomata veya her gün gazetelerde maceralarından bahsedilen beynelmilel çapkınlardan birine benziyordu. Sırtında siyah ham ipekten bir elbise vardı, eskisine nazaran da biraz zayıflamış gibiydi. Genç kadına yaklaşarak kolundan hafifçe tuttu.

«— Çok hoşsun,» diyerek Barbara'yı kaldırımın kenarında bekleyen taksiye doğru götürdü.

«— Teşekkür ederim.»

Taksiye bindikten ve adam şoföre barın adresini verdikten sonra Barbara biraz rahatladı. Sidney pencereye doğru yaslanmış, dostane nazarlarla onu süzüyordu. «Seni şimdiye kadar gündüz hiç görmedim,» dedi.

«— Öyle.» Barbara, «Zaten birbirimizi fazla görmedik ki,» diye düşünüyordu. «Birbirimizi tanımıyoruz bile. Bütün bu aylar müddetince ben bir fantaziye âşıktım.» Buna rağmen genç kadın dışarının farkında bile değildi, gözlerini Sidney'den alamıyordu.

Nihayet, «Bana telefon ettiğine memnun oldum,» dedi.

«— Sesimi duyunca telefonu kapayacağından korkuyordum.»

«— Hiç öyle şey yapar mıyım?»

(Devamı var)

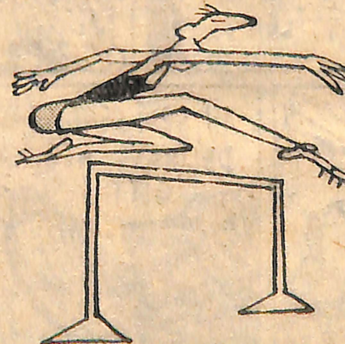
SPOR ALBÜMÜ

Akbaba'nın ikinci albümü, yalnız spor karikatürleri vermekle kalmıyacak, en sevdiğiniz yazarların spor hikâye ve fıkralarını da takdim edecektir.

Akbaba'nın hazırlanmakta olan ikinci albümü de, birincisi gibi 20 sahife ve 5 renkli olacaktır. Bu albüm Akbaba'nın hediyesidir, ayrıca para ile satılmaz.

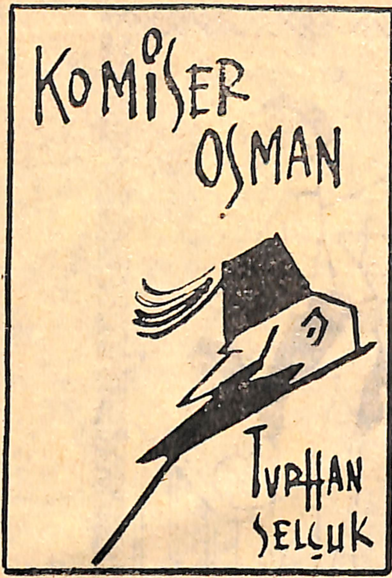

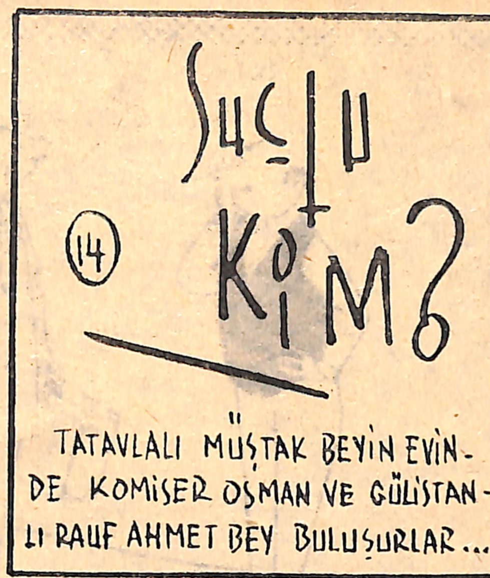
Akbaba, sevgili okuyucularına yeni bir albüm hazırlıyor. Bu albüm:

SPOR ALBÜMÜDÜR

Yeni albümümüzde en ünlü karikatürcülerimizin spor üstüne en güzel karikatür ve panoramalarını bulacaksınız.

SPOR ALBÜMÜMÜZÜ BEKLEYİNİZ!

KOMİSER OSMAN
TURHAN SELÇUK

SUÇLU KİM?
14
TATAVLALI MÜŞTAK BEYİN EVİNDE KOMİSER OSMAN VE GÜLİSTANLI RAUF AHMET BEY BULUŞURLAR...

BARDAK RİCA EDECEĞİM. SENDEN MÜŞTAK BAYRAM EDECEK BU GECE MİDELERİMİZ.

MÜŞTAK BEY KULÜBEDEN BOZMA EVİNİN PERDEYLE AYRILMIŞ DİĞER YARISINA GEÇER... YERE DÜŞEN BİR BARDAK SESİ İŞİTİLİR...
NE O, KIRILDI MI MÜŞTAK? ZİYANI YOK. İÇKİ SOFRASINDA KIRILAN BARDAK UĞUR GETİRİR...

EVET, EVET AMA... ÖZÜR DİLERİM. EVİN TEK BARDAĞIYDI DA...
TEK BARDAĞI MI ?!.. ÜZME TATLI CANINI BE GÜLİSTANLI. ŞİŞEDEN İÇMEK DAHA KEYİFLİ OLUR BU MERETİ.
SIHHATİNE!

ŞEREFİNİZE MÜŞTAK BEY! YEGÂNE SAHİP OLDUĞUNUZ ŞEYİN ŞEREFİNE

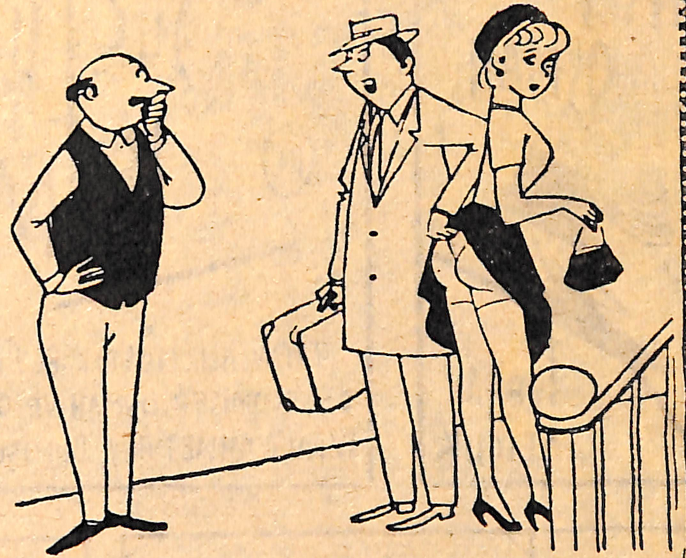

GEÇ VAKTE KADAR İÇEN VE GAM DAĞITAN ÜÇ KİŞİDEN İKİSİ SAAT DÖRDE DOĞRU MÜSAADE İSTİYEREK KALKARLAR...
VAKIT ÇOK GEÇ. BU GECE BİZDE KALIRSINIZ ARTIK OSMAN BEY.

MÜŞTAK BEYİN DURUMU OSMANIN KAFASINI ALLAK BULLAK EDER...
DEVAMI VAR
BİR DEVLET MEMURU, ŞEREFLİ BİR DEVLET MEMURU TATAVLALI MÜŞTAK BEY! OLUR ŞEY DEĞİL!

Dünya Karikatürleri

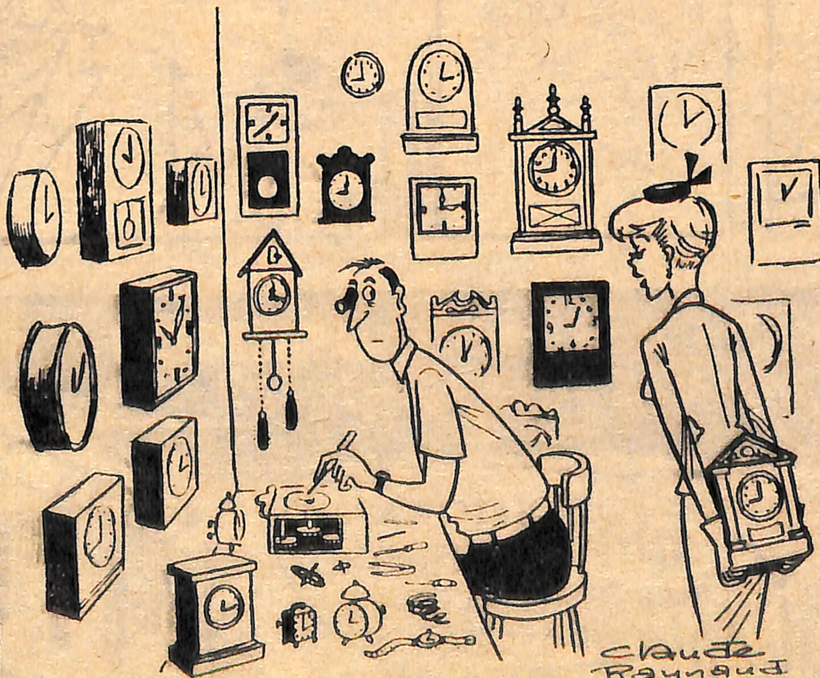
—OKUDUNUZ MU ?.. ETİN KİLOSU KIRK LİRAYA ÇIKMIŞ...
—AMAN BAŞKA YERDE SÖYLEME, SENİNLE BUNUN İÇİN EVLENDİĞİMİ SANIRLAR!

—NE, OTELİNİZDE SİVRİSİNEK YOK MU DEDİNİZ ?..

—GÖRDÜM AMCA: GÖZLERİ YEŞİL, SAÇLARI SARI...

—RAHMETLİ AMCAMIZIN VASİYETNÂMESİ AÇILDI... SANA NE MİRAS BIRAKMIŞ, BİL BAKAYIM!.

—NEYE ELİNDE TABANCAYLA BEKLİYOR?
—ERKEK SİNEK KONMASIN DİYE...

Gerçek ATATÜRK

Yazan :

General Faruk Güventürk

- Bu kitap, Atatürk'e inanmış, ona gönülden bağlı bir Türk generalinin eseridir.
- Bu kitapta, Atatürk'ü cephe cephe tanıyacaksınız : İhtilâlci, İnkılâpçı, Tarihçi, Dilci Yapıcı, Kurucu, Başarıcı ve Büyük Asker Atatürk bütün özelliklerile dile geliyor.

Satış yeri : AKAT YAYINEVİ
Ankara Cad. İstanbul — 428 sahife, 15 Lira.

AK — 151

KÜLTÜR YAYIN 12

SONBAHAR ÇEKİLİŞİNDE
1 TALİHLİYE
100.000
LİRA
CEM'AN
250.000
LİRALIK PARA İKRAMİYELERİ

TÜRK TİCARET BANKASI

SONPARA YATIRIM TARİHİ 29 EYLÛL

Reklâmcılık — 3779 - 152

REKLÂMLAR İÇİN EN İYİ VASITA GAZETE VE DERGİLERDİR.

Gazete ve Dergiler için'de en Güvenilir Aracı

BASIN İLÂN KURUMU'DUR.

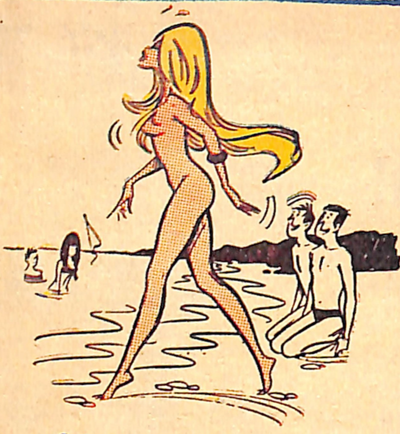
İSTANBUL GENEL MÜDÜRLÜK	: Türkocağı caddesi No. 1 Kat 3 Telefon : 22 43 84 - 85
İSTANBUL ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ	: Türkocağı Caddesi No. 1 Kat 3
ANKARA ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ	: Ulus İşhanı «E» bloku No. 41 Kat 2 Telefon : 10 58 17 - 10 57 87
İZMİR ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ	: İkinci Kordon Mimar Kemalettin Cad. Küçük Kardıçali Han Tel: 23911

TELGRAF : BASINKURUMU

ADANA ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ	: Abidinpaşa Cad. Remo İşhanı 46
BURSA ŞUUBE MÜDÜRLÜĞÜ	: İnönü Cad. Aysan Han No. 20 Telefon : 2552
ESKİŞEHİR ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ	: Porsuk İşhanı Kat 2 No. 1
KONYA ŞUBE MÜDÜRLÜĞ	: İstanbul Cad. Yusufağa Sok. Terzioğlu pasajı No. 1
ZONGULDAK ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ	: Amele Birliği Pasajı No. 15/16 Telefon : 2038

Basın — 14347 - 1

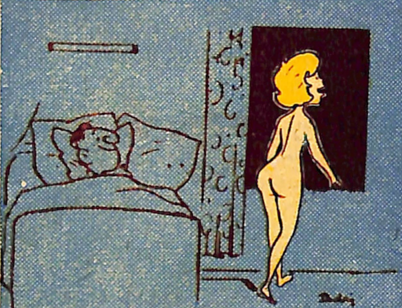
Akbaba

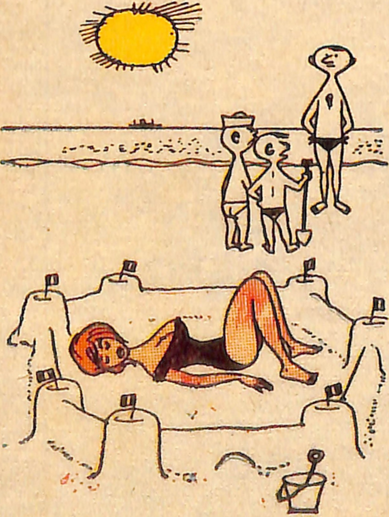
DİLİ TUTULANLAR:
- MA.. MA.. MAYOSU YOK GALİBA!..
- YO.. YO.. YO.. YO.. YO.. YOOOK!

- BEN SENİN İYİLİĞİN İÇİN SÖYLÜYORUM: BÖYLE ŞEYLERE BAKARSAN TANSİYONUN YÜKSELİR!

- BEN BU KADAR GÜZEL MEHTAB GÖRMEDİM!..
- BEN DE!

- KALEYİ ELLİ FRANKA SEYREDEBİLİRSİNİZ!

